

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 856

GEHEIMEN VAN HET OOSTEN.

20 cent

Ontsteld wendde Barones Finchwood haar gelaat naar hem toe en keek hem strak aan.

NIEUWE SERIE

Geheimen van het Oosten

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HOE DE DIAMANTEN VERDWENEN.

Barones Finchwood had er niet over te klagen, dat er niet genoeg gasten gehoor hadden gegeven aan haar uitnoodiging, om tegenwoordig te zijn op haar groote soiré, waarop zich niet alleen een zeer beroemde en duurbetaalde Zweedsche zangeres zou doen hooren, maar waarbij ook twee fakirs de gasten van hun wonderbaarlijke en geheimzinnige kunsten zouden doen genieten.

Er was gefluisterd dat deze particuliere voorstellingen barones Finchwood alleen aan gage ongeveer 500 pond sterling kostten.

Nu, onmogelijk was het niet, want mevrouw de barones behoefde in het geheel niet op geld te zien.

Haar echtgenoot, was bij zijn leven theehandelaar geweest, en zooals de bekende theekoning Lipton destijds geridderd werd door Koning Edward, wiens boezemvriend hij werd, zoo zag mijnheer Archibald Finchwood zich in den adelstand verheven door den zoon van den gemakkelijk levenden Engelschen heerscher, door Koning Georges.

Natuurlijk werd daardoor zijn echtgenoot barones. Dit was een aangename staat van zaken, maar hij zou toch niet veel te beteekenen hebben gehad, wanneer een reusachtig vermogen den nieuwen baron en naderhand zijne weduwe niet in staat had gesteld om een leven te leiden, dat in overeenstemming was met de pas verworven brieven van adeldom.

Hoe groot dat fortuin nauwkeurig was, niemand kon het met zekerheid zeggen, maar het moest reusachtig zijn. Dit bleek uit de geheele levenswijze van Mevrouw de barones.

Zij woonde slechts vier maanden van het jaar in Londen, in een van de grootste en duurste huizen die er in het dure Westen van de stad maar te vinden zijn.

Het was een van die groote, hardsteen gebouwen met een soort van peristyle, met balustrades van marmer, rondom het dak, met marmeren figuren, die de zware balcon droegen, zooals ze in het midden van de achttiende eeuw gebouwd werden door ernstige bouwmeesters voor schatrijke edellieden.

Het huis stond aan Kensington Road, tegenover Kensington Garden. Het had tot voor 20 jaren in eigendom behoord aan een der kamerheeren van Koning Edward, die het uit geldnood verkocht had aan Finchwood, die toen juist bezig was, fortuin te maken, en wiens thee reeds gedronken werd in de verste uithoeken van donker Afrika, op de Drentsche heide en aan de boorden van de Amoer.

Hij had het aanstonds laten inrichten met een weelde, die de gasten reeds dadelijk verbluft deed staan.

Misschien werd hij daarbij wel bezielde door de gedachte dat het prachtige huis in de onmiddellijke nabijheid van het kroonprinselijk paleis was gelegen, hetzelfde dat op dit oogeblik bewoond werd en nog wordt door kroonprins Edward.

Het blonk er van marmer, het straalde er van verguldsel, overal dempten dikke loopers en kleeden het geluid van den voetstap, er was een zeer groote zaal, die heel gemakkelijk 500 gasten kon bevatten, en waar zich een tooneel bevond, en het was juist in dit geval het groote vertrek, dat nu gebruikt werd en binnen welks muren zich de tragie-comedie zou afspelen, waarvan barones Finchwood haars ondanks de hoofdpersoon zou zijn.

In den loop der jaren, met de verandering der mode, waren ook de meubelen een paar malen veranderd, want mevrouw de barones ging gaarne door voor een moderne vrouw, en er waren tijden, dat een stoel waarop men kon zitten, haar een gruwel was.

Maar veel was er gebleven — de breede gangen, de vestibule als een zaal, de kostbare schilderijengalerij, de danszaal met haar parketvloer en de vele gangen en trappen op de drie verdiepingen van het oude huis, dat nog over een binnenplaats beschikte, groot genoeg om er twee andere huizen neer te zetten, en over een der grotste tuinen van geheel Londen, waarvan de grond alleen een half miljoen pond sterling waard was, maar dien de barones toch nooit van de hand had willen doen, ofschoon bouwspeculanten haar herhaaldelijk hadden lastig gevallen, of beter gezegd, haren secretaris een oudachtig jongmensch met het uiterlijk van een bejaarden kakatoe.

De barones was nu zestig jaar, gaf zich uit voor veertig, en zou bereid zijn, een knieval voor U te doen, wanneer gij haar voor dertig zoudt willen aanzien.

Zij had een volwassen dochter, die zelfs reeds getrouwd was, en haar tot grootmoeder had

gemaakt, maar deze verborg zij zooveel mogelijk voor de buitenwereld, en praatte over de 30-jarige dame nooit anders dan als van mijn „baby”.

Wat haar kleindochter betreft, die mocht zelfs nooit een voet in het prachtige huis zetten, en durfde de naam grootmoeder alleen maar fluisterend uitspreken.

Barones Finchwood danste, deed aan golf, vertoonde zich op het tennisveld, ofschoon zij reeds lang niet meer zelf speelde, hetgeen nog steeds was toe te schrijven aan „een verstuikten enkel” die haar nu al 18 jaren lang plaagde, en werd nu en dan nog boven op een mak paard gezien, te oud om zelfs maar in draf te kunnen overgaan, en geflankeerd door haar secretaris en haar pikeur.

Booze tongen verzekerden, dat deze levende stutsels te weerszijden volstrekt noodzakelijk waren, om het paard van de barones overeind te houden.

Het is in elk geval zeker dat zij nooit alleen uitreed.

Zij bezocht zeer veel schouwburgen, zij had een eigen manikuur- en pedicuur, die ook voor de schoonheid van haar gelaat moest zorgen, en te slecht betaald werd voor dien omvangrijken arbeid, en zij was er zeker van, op zijn minst tien stille aanbidders te hebben, ofschoon nog geen sterfelijk oog die ooit in levenden lijve had gezien.

Maar zij moesten er zijn, want de barones sprak er veel over, met beschaamd neergeslagen, zwart geverfde wimpers en het stemmetje van een bakvisch.

Haar juweelen waren beroemd. Niet alleen in Londen, maar ook aan de Riviera, waar zij ieder jaar een paar maanden doorbracht, in Wiesbaden, Ems, of Stande, Trouvil, Deauville en andere weeldeplaatsen.

Zelfs bij kleine partijen kon zij niet nalaten, eenige van die sieraden te dragen, en daar dit een groote partij was, zoo vertoonde barones Finchwood zich dien avond met het beroemde diamanten halssnoer, in de wereld der juweliërs eenvoudig bekend als „het Finchwoodsnoer”.

Als men die naam maar noemde, dan wist iedere juwelier te Amsterdam, Antwerpen, Nizza, Parijs en Berlijn en in heel wat kleinere steden ook, wat er bedoeld werd, en desnoods zouden zij met dichte oogen het befaamde snoer hebben kunnen uitteekenen, waarvan de waarde door kenners op zestig duizend pond sterling werd geschat.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd,

dat dit prachtige snoer de hebzucht moest gaande maken van Heeren langvingers.

Reeds tweemaal was er een poging gedaan om het te stelen, en de dieven hadden toen blijkbaar gaarne de risico aanvaard, het snoer niet te kunnen verkoopen.

Beide keeren was de poging mislukt. Een derde maal slaagde zij. Dat geschiedde in Monte Carlo, aan de speeltafel, en als het ware onder den neus van de croupiers en de andere spelers. Het geschiedde om acht uur in den avond, om elf uur werd het halssnoer te Marseille te koop aangeboden, te middernacht had men den koper weten te vinden, en om 11 uur in den volgenden morgen was de dief geboeid op weg van Grenoble, waar men hem gevat had, naar Monte Carlo, waar hij terecht moest staan.

Men beschouwde de zaak min of meer als een grapje.

Het collier te willen stelen van Barones Finchwood — dat ging er nog mee door, maar het ongemerkt te willen verkoopen, dat stond gelijk met een poging, de Westminster Abbey aan den man te willen brengen zonder dat iemand het merkte.

Intusschen vond men bij Scotland Yard dit openbaar vertoon van die kostelijke diamanten tamelijk lastig en onaangenaam, en er waren zelfs al brieven met den secretaris gewisseld, die ten doel hadden, het eens te worden over de wijze, waarop het kostbare snoer het best kon worden beschermd.

En zoo was er dan meestal een rechercheur, of wel een tweetal agenten in burger aanwezig op de groote feesten bij gelegenheid waarvan de weduwe van den theevorst haar diamanten droeg.

De gasten waren zoo beleefd, te doen alsof zij volstrekt niet wisten, wie de vertegenwoordigers van het gezag waren, maar zelfs een ongeoeffend oog moest dadelijk die brave kerels herkennen, met hun breede voeten, hun dik gezoelde schoenen, hun slecht zittende smokings en hun onhandige manier om een kopje thee vast te houden of een glas champagne.

Daarenboven dansten zij nooit, onder geen beding.

Zij hadden immers hun aandacht noodig, al hun aandacht, bij het bewaken van de glinsterende schat die daar om den mageren, rimpeligen, gelen hals van de vrouw des huizes pronkte.

Het beroemde snoer was vierdubbel, en een meesterstukje van juwelierskunst.

Op alle vier de rijen waren de middelste steenen het grootst, en heel langzaam namen zij in omvang af tot aan het rijk bewerkte, gouden slot — op zich zelf reeds een juweeltje.

Het snoer dateerde uit het midden van de 17e eeuw.

Het was de kunstzinnige arbeid van Florentijnerkunstsmeden en juweliers, en men zeide, dat het voor de eerste maal gedragen was door de roemruchtige Lucretia Borgia.

In ieder geval stond het vast, dat het sieraad bijna een eeuw lang in het bezit der pausen uit het geslacht der Borgia's bleef. Later ging het naar Frankrijk, en het was evenzeer historisch bewezen, dat het een tijdlang den slanken hals heeft versierd van de rampzalige Marie Antoinette, dezelfde hals, die zij op dien noodlottigen zomerdag moest neerbuigen en doen omvatten door een anderen ring — de houten ring van de verschrikkelijke machine van Dr. Guillotin.

Men zegt, dat Mademoiselle Campan, haar boezemvriendin en bevoorrechte hofdame het sierraad wist te redden uit de handen der bloedorstige plundersaars, en het door een vertrouwde vriendin veilig naar Londen wist te smokkelen. Daar veranderde het zeker nog wel tienmaal van eigenaar, voor het eindelijk in bezit geraakte van Mijnheer Finchwood, die het aan zijne vrouw ten geschenke gaf op denzelfden dag, dat de Koning hem in den adelstand verhief.

En op deze avond droeg de barones weder het beroemde, historische halssnoer.

Het fonkelde in het licht der talrijke elektrische lampen, bij de minste beweging die de gastvrouw maakte.

Het was omstreeks 11 uur in den avond, en nu pas zou er een begin worden gemaakt met de eigenlijke voorstelling.

Men verwachtte ieder oogenblik de Zweedsche zangeres, die in den vooravond in de groote zaal van Albert Hall had moeten optreden.

Het tooneel was reeds opgeslagen, en het zware gordijn van zware, geel gebloemde zijde.

Achter dat gordijn zou aanstonds de fakier, Ibrahim Ali zijn wonderbaarlijke kunsten vertoonen, bijgestaan door zijn helper.

Op dit oogenblik stond de Indiër nog zwijgend, en blijkbaar in een tamelijk sombere stemming met gekruiste armen in een hoek van het groote vertrek.

Een paar malen hadden nieuwsgierige en brutale bakvischjes een poging gedaan om hem aan te spreken, maar hij had slechts met weinige woorden en tamelijk onbeleefd in

slecht Engelsch geantwoord.

Dansen deed hij volstrekt niet, zijn handteekening verkoos hij niet te plaatsen, van flirten had hij niet het minste begrip en zoo was dus al spoedig de persoonlijke belangstelling van de jonge dames voor dien zwijgenden, zonderlingen vreemdelling geluwd.

Ibrahim Ali droeg Europeesche kleederen, en zijn rokcostuum zat hem onberispelijk. Toch kon niemand een oogenblik in twijfel verkeren aangaande zijn landaard.

Hij had de grootte van den Bengalees maar den lichtbruinen tint van den Hindu uit Bombay, en de fijne gelaatstrekken van den hooggeplaatsten Parsi, de hoogstgeplaatste kaste, die er in Indië bestaat.

Veel was daar echter niet van te zien, want een groot gedeelte van zijn gelaat ging schuil onder den gitzwarten gegolfden baard die blijkbaar met groote zorg werd onderhouden.

Slechts even kwamen de dunne lippen te voorschijn.

De oogen hadden de grijsgroene kleur van sommige Indische stammen, en werden overweld door fraai geteekende, zeer donkere wenkbrauwen.

Het haar was sluik en diepzwart, en in het midden gescheiden.

Hij had zich eenige tijd met de gastvrouw onderhouden, en zich toen teruggetrokken naar dat plekje vanwaar hij, bijna onbeweeglijk, het drukke gedoe in de zaal gadesloeg.

In den vooravond was er gedanst, en er was weinig anders gedaan.

Barones Finchwood had een orchest van acht man gehoord, en dit was opgesteld op een soort van estrade, niet ver van het tooneel, en half verborgen door een prachtig kamerschut.

De gastvrouw bleek het zeer druk te hebben.

Zij sprak met al haar gasten, gaf nu en dan bevelen aan den deftigen buttler, een corpulent en zeer met zichzelf ingenomen personage, en verdween nu en dan plotseling uit de zaal, misschien om zich persoonlijk te gaan overtuigen, dat alles voor het souper in orde was, waartoe veertig van de gasten waren uitgenoodigd.

De Zweedsche zangeres was een vrouw van de klok, want zij verscheen precies op tijd, vergezeld door haar accompagnatuur, een klein gedrild mannetje, liep vlug door de zaal, blijkbaar zonder iemand te zien, verdween door een deur naast het tooneel, en toen verliepen er slechts vijf minuten, voor het bijziende heertje voor den vleugelpiano plaats nam, die schuins voor het podium was geplaatst en wachtte totdat het zijden gordijn van een zou wijken.

Toen klonk de zachte prelude voor een lied van Schubert, en het werd stil in de zaal.

De Zweedsche zangeres zong uitnemend, en zij had veel succes. Zij moest zelfs een paar toegiftjes geven.

Het was precies half twaalf, toen zij voor de laatste maal boog, weer te voorschijn kwam door de zijdeur, en de zaal doorliep, op den voet gevolgd door haar kleinen begeleider, die haar natrippelde als een schoothondje. Hij maakte wel drie stappen tegen de Zweedsche zangeres een, want zij was een ware reuzin, en men lachte een beetje.

Maar tien seconden later lachte niemand meer.

Want eensklaps werd het pikdonker, barones Finchwood gaf een harden gil, en kermde: — Mijn diamanten! Mijn halsnoer!

❧

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

❧

HOOFDSTUK II.

VERWARRINGEN.

Er ontstond onmiddellijk een geweldige opschudding.

Een paar dames krieschten hysterisch, en een paar heeren ontzagen zich niet, eenige krachttermen te gebruiken, die in een salon eigenlijk niet thuis behooren. Om kort te gaan: zij vloekten.

Men hoorde haastige voetstappen, en toen de stem van een man, zwaar en vet:

— Licht! Maar maak dan toch licht voor den duivel!

Nu was dit gemakkelijker gezegd dan gedaan, en dit bleek spoedig, want een andere mannenstem schreeuwde een oogenblik later:

— Ik kan geen licht maken! de schakelaar weigert! Ik heb goed draaien, er gebeurt niets. Ik.....

— Een zaklantaarn! Een kaars! Strijk dan toch een lucifer af! werd er gegild.

Nu, dat gebeurde dan ook. Er knitserde een lucifer en een zwak vlammetje verlichtte even de zaal, onmiddellijk gevolgd door een sterker licht, dat afkomstig moest zijn van een tamelijk krachtige zaklantaarn.

Het was blijkbaar de eenige in die geheele zaal. Eigenlijk kan men van goed gekleede heeren in de rok ook niet verwachten, dat zij die kleeding zullen misvormen door in een van hun zakken een zaklantaarn mee te dragen.

En intusschen bleef de barones maar doorkermen, tot dat een mannenstem ruw beval:

— Houdt op met dat geschreeuw! Het helpt niets, en het belet ons om te luisteren!

Dit bleek een zonderlinge opmerking, waar het toch in de eerste plaats om *zien* te doen was. En erg beleefd klonk het ook al niet. Niemand wist echter wie het geroepen had.

Maar het gevolg was, dat de barones heel even haar mond hield.

De straal van de zaklantaarn zocht vlug de zaal af, en vlug eindelijk de beklagenswaardige bestolene, die daar met een krampachtig vertrokken gezicht stond.

Het was maar al te waar. Het kostbare hals-snoer was weg, en de lange, gele hals van de barones rees op in eenzaamheid boven de magere schouders.

Zij had haar met ringen overdekte handen nog steeds ter hoogte van haar keel, alsof zij die wilde beschermen.

En het gezicht van die naakte hals, niet meer omgeven door een schittering van diamanten, scheen vooral de dames tot nieuwe uitbarstingen van woede, schrik en medelijden te prikkelen, want opnieuw stegen de weeklachten en de kreten allerwege op, en hier en daar begonnen de gasten volkomen doelloos heen en weer te loopen, totdat de stentorstem van zoeven weer beval:

— Blijf allen staan! En houdt Uw snaters! Dat geschreeuw helpt ons niet! Roept een van de bedienden, en laat die zich overtuigen of de stoppen zijn losgedraaid, in den hoofdmeter.

De stem scheen zooveel macht uit te oefenen, dat het schreeuwen plotseling ophield, alsof er eensklaps een reusachtige stolp over die zaal was heengezet, die ieder geluid smoorde.

De lucifer was uitgegaan, en een zenuwachtige hand stak een tweede aan.

De lichtbundel van de zaklantaarn zocht intusschen vlug de kamer af, en bleef toen in rust, om de openstaande deur naar de gang te beschijnen.

— Wie heeft er van die deur gebruik gemaakt, vroeg de stem weer?

Er kwam geen antwoord.

— Dan was het misschien de man die naar de stoppen is gaan zien.

Het was nog altijd diezelfde stem die had gesproken.

Zij kwam bij een der ramen vandaan, en moest toebehooren aan den man, die de zaklantaarn hanteerde.

Het was niet duidelijk te zien wie het was, maar hij moest groot zijn, te oordeelen naar de plek waar de lamp haar licht uitstraalde.

Die was zeker wel vijf voet boven den grond.

Men hoorde nu niets dan het zachte gekreun van de rampzalige gastvrouw, en het drukke, zenuwachtige fluisteren van eenige dames in een hoekje.

— Is de politie al opgebeld? hoorde men barones Finchwood jammeren.

— Misschien is het geprobeerd, maar waar-

schijnlijk zonder gevolg! zeide de krachtige, bevelende stem. Want een handige dief zal natuurlijk van te voren de telefoondraad —

Hier werd hij plotseling onderbroken doordat onverwacht alle lichten weer aangingen.

De zaal was daghelder verlicht.

Alom zag men bleeke, verschrikte gezichten. Bij de deur stond een klein, zwart heertje, zenuwachtig maar toch erg trots, dat met een schel stemmetje riep:

— De stoppen waren heelemaal losgedraaid en uit den meter genomen. Maar de buttler zei me, dat er reservestoppen lagen in het laadje van het wandtafeltje onder den meter. Ik heb dadelijk nieuwe ingedraaid!

— Heel knap, heel knap! prees de stem, die tot dusver gesproken had.

En nu wist men eindelijk wie het was. Het was niemand anders dan Ibrahim Ali, de fakir. En hij was ook de man die de lantaarn gebruikt had. Hij doofde het nu nutteloos geworden instrument, liet het in de achterzak van zijn rok glijden, en vroeg aan het kleine, zwarte heertje:

— Heeft U die gangdeur moeten openen, om naar den meter te gaan?

— Hé? wat? vroeg de kleine man, en hij kwam schutterig binnen. Laat me eens bedenken. Ja, die deur was open!

De fakir haalde de schouders op, en hernam het Engelsch sprekend alsof zijn wiegje steeds aan de boorden van de Theems had gestaan:

— Nu, dan hebben de dieven een aardige voorsprong! Als U eens de politie trachtte op te bellen? Het is altijd een poging waard!

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, schreeuwde de barones eensklaps:

— Maar er zijn detectives in huis! Twee mannen van Scotland Yard! Een kwartier geleden waren zij nog in de zaal! Waar kunnen zij nu zijn?

En men begon naar de beide politiemannen te zoeken alsof het weggeraakte boordknoopjes waren, naast de groote kasten, en zelfs erin.

De in allerijl geroepen buttler vond hen tenslotte in een logeerkamer op de derde verdieping waar zij vlak naast elkaar, als een Siameesche tweeling, geheel gekleed op een der bedden lagen, die alleen maar van de matrassen waren voorzien. Men poogde hen vruchteloos te wekken. Zij sliepen zeer vast, en zelfs een leek kon wel begrijpen, dat die slaap niet natuurlijk was.

De fakir was onmiddellijk een kijkje gaan nemen, zoodra hij het nieuws vernam, en hij haalde alleen maar even de schouders op, als

iemand die ervaring heeft van zulke dingen. Hij zeide tot barones Finchwood, die hem gevolgd was, met nog enkele gasten:

— Het is zoo helder als glas — die twee mannen zijn hierheen gelokt en bedwelmd. Hoe staat het met de telefoon?

— De draden zijn doorgeknipt, antwoordde een der heeren, maar de buttler is de straat opgelopen, en zal wel spoedig met politie terugkeeren. Hij zeide dat er altijd een agent op den hoek van het huis op post staat.

De Indiër haalde weer de schouders op, en zeide met gefronste wenkbrauwen:

— Ik vrees dat dat alles wel te laat zal zijn! barones, U zult met ons, de avond wel als bedorven beschouwen! Zouden wij maar niet liever heengaan?

— Ja, dat is het beste! zuchtte de bestolene. Ik ben niet in staat, mijn plichten als gastvrouw verder waar te nemen! Het spijt mij vreeselijk maar mijn zenuwen zijn heelemaal in de war.

— Een oogenblikje! liet een stem zich hooren.

Het was een groote, kaalhoofdige heer met het uiterlijk van een gepensioneerd kolonel, en geweldige, sneeuw witte, omlaag hangende knevels.

Hij had reeds eenigen tijd strak het oog gevestigd gehouden op den fakir, en vervolgde nu:

— Misschien wil deze heer mij wel eenige vragen beantwoorden, voor wij dit huis verlaten.

Iedereen keek naar den fakir, op wiens gebruid gelaat een uitdrukking van ontstemming verscheen, toen hij norsch zeide:

— Ik kan mij niet voorstellen, wat gij mij te vragen zoudt kunnen hebben, mijnheer! Gij denkt toch hoop ik niet dat ik het halssnoer in mijn zak hebt?

— Neen, dat denk ik inderdaad niet. Ik geloof niet dat gij het collier in Uw zak hebt — nu niet meer!

— Wat beteekent dat? vroeg de fakir, dreigend een stap op den heer met het kolonelsuiterlijk doende.

Deze bewoog zich niet, en zei koeltjes:

— Gij kunt zelf Uw gevolgtrekkingen wel maken. Om te beginnen zou ik wel willen weten, hoe het komt, dat gij sedert eenige oogenblikken zoo welbespraakt zijt, en het Engesch zoo uitnemend spreekt!

— Heel eenvoudig — ik hield mij alsof ik het Engelsch radbraakte, om niet verveeld te worden door lastige bakvisschen en leeghoofdige

oude heeren! gaf de fakir ten antwoord.

— Maar dan zijt gij ook geen echte Indiër! riep de heer met de snor heftig. Geen Hindoe zou onze taal zoo voortreffelijk kunnen spreken.

— Als hij er maar lang genoeg op studeert! meende de Indiër, die zijn bedaarheid herkegen had. Trouwens — wat doet het er eigenlijk toe, of ik een echte fakir ben, dan wel een nagemaakte? Als mijn toeren maar inslaan — en dat doen zij! Dat er ezels bestaan, bij duizenden die ze liever zien van een Indiër dan van een Europeaan — dat is niet mijn schuld!

— Dat mag dan zoo zijn, en — ik constateer alleen maar, dat gij U bedriegelijk uitgeeft voor een fakir, dat wil zeggen een man, dien de Indiërs als een heilige beschouwen! Maar er is nog meer. Zoudt ge ons eens willen zeggen, wat gij omstreeks tien minuten geleden in de groote zaal uit het raam hebt geworpen, onmiddellijk nadat de lichten uitgingen.

Het bleef een oogenblik doodstil.

Slechts heel even, bijna onmerkbaar, vertrok het gebronsde gelaat van den Indiër. Toen begon hij te glimlachen en vroeg:

— Mag ik weten, waarom juist mij de eer te beurt valt, als de dief te worden aangewezen? Want niet waar dat bedoelt gij immers met Uw vraag. Ik heb het juweelen halssnoer naar buiten geworpen.

— Wat kan het anders geweest zijn? riep de heer met de witte snorren woedend. Gij zult toch zeker geen eindjes sigaret uit een open raam werpen?

— Oh maar kolonel Flushing — wat gij daar zegt is bijna onmogelijk! zeide de barones op klagende toon. Ibrahim Ali stond veel te ver van mij af dan dat hij het heeft kunnen doen!

— Hij kan in korten tijd wel van het midden van de zaal naar het raam zijn gelopen! gromde de kolonel, die dus inderdaad tot de gewapende macht bleek te behooren.

— En mag ik weten hoe gij mij in de duisternis herkent hebt? vroeg de Indiër op beminlijken toon.

— Dat was niet zoo moeilijk! Er drong een zwakken lichtschijn door het raam naar binnen, en gij zijt zeer lang! Ik zag ook duidelijk Uw baard!

— Maar — stond het raam dan wel open?

— Dat weet ik niet — maar gij kunt het wel geopend hebben!

— Maar kolonel, teemde de bestolene weer, hij is het juist geweest die het eerst heeft gezorgd dat er weer licht kwam, die zijn zaklantaarn heeft ontstoken! Dan is het toch on-

mogelijk dat hij iets met de zaak te maken heeft!

Kolonel Flushing scheen een oogenblik niet zoo zeker meer van zijn zaak te zijn, maar toen bromde hij:

— Dat kan hij wel gedaan hebben om de aandacht af te leiden! Een truc! Een man die zich uitgeeft voor een Indiër, en allerlei kunsten uithaalt, zich levend laat begraven en menschen uit het publiek laat verdwijnen, — die kan ook heel goed een diamanten halssnoer doen verdwijnen! Meer zeg ik niet!

— Nu, mij dunkt dat het ruimschoots voldoende is! zeide de Indiër sarcastisch. Men heeft dan niets anders te doen, dan naar beneden te gaan, en op de binnenplaats, waarop het bewuste raam uitziet, te zoeken naar het halssnoer van de barones. Vindt men het, dan blijft mij weinig anders over dan te erkennen, dat ik het losmaakte van deze bevallige hals, die geen sierraad behoefde om.... om....

De arme fakir kon blijkbaar niet uit zijn compliment komen maar de barones was al ruimschoots tevreden en kirde als een kostschoolmeisje:

— Oh, jij ondeugende vleier.

De kolonel wierp een schuinschen blik naar den bewusten hals en zei kortaf:

— Er zal zeker gezocht worden! Maar het is de vraag of we iets vinden! Er kan daar beneden wel een handlanger hebben klaar gestaan!

— Een leger handlangers! zeide de fakir, wiens goed humeur scheen terug te keeren. Alleen zou ik U nog de vraag willen stellen, hoe de gangdeur dan eigenlijk kwam open te staan, terwijl het toch ruimschoots voldoende was het gestolen sierraad met een bevalligen zwaai uit een venster te werpen?

De Kolonel beet woedend op zijn knevel, en zocht naar een antwoord, dat bevredigend kon heeten.

Hij zag wel aan de gezichten der omstanders dat hij weer een groot gedeelte van het gewonnen terrein verloren had.

Inderdaad, hoe kwam die deur open, en waarom werd zij geopend door den dief, als hij dezen uitweg volstrekt niet noodig had?

Maar hij gaf den strijd nog niet op want hij was een koppig kolonel en hij bromde:

— Misschien heeft daar ook wel een helper gestaan, om in geval van mislukking op een andere wijze de behulpzame hand te bieden! In ieder geval Gij zult zeker wel zoo goed zijn hier te blijven, tot de politie er geweest is, en haar onderzoek heeft ingesteld!

— Met het grootste plezier van de wereld!

antwoordde de Indiër. Maar ik hoop dat het niet te lang zal duren. Ik zou om twee uur van nacht zijn opgetreden in de Royal Club. En men betaalt daar goed — zelfs voor een geverfden Indiër!

Op de politie behoefde men niet te wachten, want er klonk gestommel op de trap, en het volgende oogenblik liet de buttler een brigadier binnen, vergezeld door drie stevige agenten, boomen van kerels.

En plotseling scheen er rust te komen over alle aanwezigen.

Die blauwe uniformen werkten kalmeerend. En de kolonel riep dadelijk, nog voor iemand iets vroeg:

— Brigadier, ik heb gezien hoe die man iets uit het raam wierp in de danszaal!

De brigadier wierp een onderzoekenden blik op den fakir, en bromde:

— Ik heb het nooit voorzien gehad op die Indiërs! Wat heb je er op te zeggen, vriend?

— Alleen maar dat er een vergissing in het spel moet zijn! antwoordde de Indiër bedaard. Mevrouw de barones zegt immers zelf, dat ik veel te ver van haar afstond, dan dat ik haar het collier kan hebben ontstolen! Bovendien is er een deur opengevonden!

— Was het iets van waarde, mevrouw? Zoo wendde de brigadier zich tot de vrouw des huizes.

— Of het iets van waarde was, man? kreet de bestolene. Mijn hemel, iedere juwelier zou er mij aanstonds zestig duizend pond voor betaald hebben!

De brigadier schrikte van dit hooge bedrag, en ging toen aanstonds tot daden over.

Met een stentorstem beval hij:

— Niemand mag dit vertrek verlaten zonder

mijn toestemming! White! jij gaat onmiddellijk om assistentie telefoneeren! Laat het huis aan alle kanten afzetten. Misschien is de handlanger wel op het dak! Wat jou betreft, man, je verzet geen voet, voor ik je heb gefouilleerd!

Op dit oogenblik trad de buttler binnen, die blijkbaar heelemaal in de war was, en zei, terwijl hij haastig op de barones toeliep:

— Mevrouw, de chauffeur heeft me zoeven dit pakje gegeven! Het viel vlak naast hem neer, toen hij daar net op de binnenplaats stond.

— Dat wierp hij naar buiten! riep de kolonel zegevierend. Jullie zien dat ik gelijk had. Mijn oogen zijn gelukkig nog scherp! Valt er nu nog te twijfelen? Maak het open, brigadier, en neem die man mee. Barones, ik wensch U geluk!

Onder algemeene spanning nam de brigadier het pakje van den buttler over. Het was een klein, lederen etui. Hij maakte de lipsluiting open, en slaakte een korten uitroep.

Het etui bevatte geen juweelen hoegenaamd, maar wel een kleine, keurige collectie van de fijnste inbrekerswerktuigen.

En men stond den rustig glimlachenden Indiër nog aan te staren, toen de deur weder geopend werd door een der bedienden, die echter dadelijk op zij werd gedrongen door een slanken man, in grijze demi en zijn slappen hoed in de hand, die zijn komst kort en duidelijk verklaarde:

— Ik zag hier eenige agenten voor het huis en de huisknecht stond aan de deur. Ik ben detective Nelson van Scotland Yard. Ik kwam hier toevallig voorbij, en bied U mijn diensten aan. Een der agenten zette mij de zaak in het kort uiteen.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK III.

GEVANGEN EN WEER VRIJ.

Detective Howard Nelson bekleedde zijn post nog niet lang, maar nu reeds werd hij beschouwd als een van de bekwaamste en slimste speurneuzen van de Yard. Hij was op dat tijdstip van zijn leven, toen het lot hem voor het eerst in aanraking bracht met Lord Lister, juist dertig jaar geworden, en zelden had de politie de beschikking gehad over een man, die zoo zeer door de natuur voorbeschikt scheen, om de taak te vervullen, die hem was opgedragen. Hij was lenig en sterk, hij schermde en schoot goed, hij had als amateur bokser naam gemaakt, hij sprak vier of vijf talen vloeiend, al was het dan niet geheel en al zonder accent, en hij bezat dat geduld, onuitputtelijk en taai, dat onontbeerlijk is voor den waren speurder. Om kort te gaan, Howard Nelson is voor John Raffles een tegenstander geweest, die zijner waardig was.

Raffles zelf erkent dat volmondig, en Charles Brand, zijn vriend en biograaf, zegt in de memoires, die wij het geluk hebben, te mogen raadplegen, dat Raffles dezen natuurlijken vijand in handigheid, wilskracht en slimheid nog boven den grooten Sullivan stelde en toch was deze er een paar malen in geslaagd, den grooten avonturier te overtroeven, al werd hij daarbij ook eenigemalen goedgunstig geholpen door het toeval, en één keer door een slimme vrouw, die hij zelf had opgeleid in zijn beroep.

Ditmaal stonden de beide mannen voor het eerst tegenover elkaar. En Raffles was toen zeer zeker in het voordeel, want hij wist wie de man was die daar binnentrad, maar Nelson wist volstrekt niet, en had er zelf nog geen flauw vermoeden van, dat die lenige gespierde Indiër niemand anders was dan de langgezochte,

stoutmoedige gelukzoeker, de onvergelykelijke flibustier.

Naar het uiterlijk was Nelson stellig wat men „een knappen vent” noemt, bijna zes voet groot, breed van schouders en smal van middel, met den gang van een beroepsbokser, het scherpe oog van een cricketer en de lange, fraai ontwikkelde spieren van iemand die veel zwemt.

Hij was eenvoudig maar met groote elegance gekleed, en zou volstrekt geen kwaad figuur hebben geslagen, in nog heel wat deftiger gezelschappen dan er hier nu bijeen was.

Zijn oogen waren groot, grijs, en van een zeldzame, doordringende kracht. Hij was gewoon, zich kort en duidelijk uit te drukken en rechtstreeks af te gaan op de kern van de zaak.

Hij wisselde snel en fluisterend een paar woorden met den brigadier, keek even naar het étui met inbrekerswerktuigen, en kwam toen langzaam wat verder het vertrek in, de deur achter zich sluitend.

Men hoorde nog even snelle voetstappen in de gang, waarschijnlijk van een paar agenten die het huis doorzochten, toen werd het stil.

En in die stilte begon Nelson met zijn heldere stem rustig te vragen :

— Wanneer vermiste U het collier, barones?

— Ongeveer een kwartier geleden !

— Heb ik goed verstaan, dat het licht plotseling uitging?

— Ja, dat is zoo !

— Hoe lang bleef het duister?

— Dat valt moeilijk te zeggen ! Het kunnen vier of vijf seconden zijn geweest — of misschien wel tien of meer !

— Hoe werd hier voor het eerst lichtgemaakt?

— Ik streek een lucifer af, riep de kolonel.

— En ik was zoo vrij, mijn zaklantaarn in werking te stellen! zeide de fakir bedaard.

Een oogenblik keek Nelson hem verbaasd aan, en vroeg toen:

— Is dat waar?

— Ja, Ibrahim Ali was de man met de zaklantaarn! zeide de barones, die nog altijd zenuwachtig naar haar hals tastte.

— En hij gaf ook instructies! riep een hoog stemmetje.

De detective keerde zich naar den spreker, en vroeg:

— Waarin bestonden die instructies?

— Hij zeide dat er naar het electriche licht moest worden omgezien, dat er niet zoo geschreeuwd moest worden, en nog meer van dien aard! Ik ben naar de stoppen gaan zien. Zij waren allebei uit den meter genomen, en ik heb nieuwe moeten inzetten.

— Maar wat drommel, waarvoor dient dat gevraagd? riep de kolonel kwaad. U heeft daar zijn inbrekerswerktuigen nog in de hand! Zoek zijn medeplichtige, en U zult ook de juweelen vinden! Ik zag hem dat pakje uit het raam gooien, zeg ik! En anderen moeten het ook gezien hebben, dunkt mij!

— Wie heeft gezien dat die Indiër iets uit dat raam wierp? vroeg Nelson met stemverheffing.

Een bleek jong meisje deed bevend een stap naar voren, en zei bedeesd:

— Ik heb het ook gezien!

En dadelijk daarna meldden zich nog eenige andere gasten aan, die misschien tot dusverre niets hadden durven zeggen, maar op wie het voorbeeld van het bleke meisje aanstekelijk scheen te werken.

In het geheel waren het er zes.

Nelson keek den Indiër doordringend aan, en vroeg:

— Wat heb je daarop te zeggen, man?

— Niets! antwoordde deze lakoniek.

— Beken je dat je deze inbrekerswerktuigen naar buiten hebt geworpen?

— Als U er bepaald op staat!

— Wanneer gebeurde het? vroeg Nelson, meer in het algemeen.

— Een seconde nadat het donker werd en de barones begon te gillen! antwoordde de kolonel.

— Heeft U gehoord dat het raam geopend werd?

— Het behoefde niet geopend te worden! Ik weet met beslistheid dat het op een kier stond.

Nelson was met drie, vier stappen, bij den Indiër, en zijn stem klonk scherp, toen hij vroeg:

— Waar heb je het collier?

— Ik wilde dat ik het wist! antwoordde de fakir. Ik heb het in geen geval in mijn zakken. Wilt U mij laten fouilleeren?

— Ik zal zoo vrij zijn! antwoordde de detective sarcastisch. Maar wij zullen niets overhaasten. Wie gaf je dit étui, brigadier?

— De buttlar Sir!

— Ja, mijnheer, dat deed ik! zeide deze corpulente, gediensstige geest. Het viel neer naast den chauffeur, die op de binnenplaats een luchtje schepte!

— Om twaalf uur 's nachts? Dan schepte hij dat luchtje zeker niet alleen?

— De zaak is — hum — hij was in gezelschap van de kamenier van de barones!

— Dat verklaart veel! Hoe lang is dat geleden!

— Ruim een kwartier!

De detective fronste de wenkbrauwen, en zeide:

— Gaf hij je dit ding dan niet aanstonds?

De buttlar kreeg een kleur van verlegenheid, en stotterde:

— Dat zou hij wel gedaan hebben, mijnheer, als hij geen afscheid had moeten nemen van de kamenier!

— Nu, dat afscheid kan ons duur te staan komen. Is die binnenplaats groot?

— Heel groot, mijnheer!

— Ik behoef zeker niet te vragen of het er zeer donker is?

— Op sommige plekken — ja, heel donker mijnheer!

— Dat verklaart althans den langen duur van het afscheid! hernam Nelson. Nu, natuurlijk heeft daar een medeplichtige gestaan! Dit bruine heerschap zal wel niet zoo dom zijn geweest, in het wilde weg een étui met inbrekerswerktuigen uit een raam te werpen! niet waar, vriend, zoo dom was je niet?

— Neen, zoo dom was ik nu weer niet! antwoordde Raffles, volkomen bedaard. Misschien heb ik wel een onhandigheid bedreven, maar er zijn toch zekere grenzen! En ik weet zeker, dat ik die niet overschreden heb.

— Wierp je het halssnoer niet tegelijkertijd naar beneden?

— Ik geloof het haast niet — want dan zou de chauffeur ook dat hebben moeten hooren vallen!

— Roep dien man hier! beval de detective kortaf.

Een paar minuten werd er geen woord gesproken. En Raffles stond nog steeds bij het

raam met de armen over elkaar gekruisd.

Toen kwam de chaffeur binnen, in zijn uniform, en blijkbaar tamelijk verlegen.

Nelson wenkte hem dadelijk bij zich en begon hem te ondervragen.

Neen, van een collier had de man niets bemerkt. Alleen was er een zwart lederen étui naast hem neergevallen. Ja, het was waar, dat hij in een ernstig gesprek verdiept was met Miss Molly, de kamenier. Hij had ernstige bedoelingen met haar. Juist, daarom duurde het afscheid zoo lang. Neen, van juweelen kon volstrekt geen sprake zijn, want zoo zeer was zijn aandacht niet in beslag genomen, of hij had het zelf moeten zien. Neen, van een anderen man of van welk levend wezen dan ook had hij op de ruime binnenplaats niets bespeurd. Dat wilde natuurlijk niet zeggen dat die er niet geweest kon zijn. Neen, hij had heel stil gestaan, en met Molly heel zacht gefluisterd. Ja, op de plek waar zij samen stonden, was het buitengewoon donker.....

Nelson beëindigde zijn verhoor met een doordringenden onderzoekenden blik op den chauffeur. Toen liet hij hem gaan, vast overtuigd, dat deze man, die er een beetje onnoozel uitzag, de waarheid had gesproken, en stellig de medeplichtige niet was, naar wien hij zocht, en die er bepaald moest zijn geweest.

— Laat mij de binnenplaats onmiddellijk gaan doorzoeken! beval hij. Neem zooveel mogelijk licht mee. Wat jou betreft, vriend, ga met ons mede, en geen grapjes, want die zouden je alleen maar schade kunnen doen!

Dit bevel was gericht tot Raffles, die, nog altijd glimlachend, zich omdraaide, en, geflankeerd door twee agenten, een aangrenzend vertrek binnenging, waar Nelson in persoon hem vlug maar grondig fouilleerde. Hij liet hem zelf rok en vest uittrekken, en knoopte het overhemd open, en — slaakte ondanks zichzelf een kreet van verbazing.

— Wel voor den drommel — deze Indiër is alleen maar Indiër wat zijn gezicht en zijn handen betreft!

— Mijn hemel ja! zeide Raffles rustig. U gelooft toch niet dat ik mij de moeite zal geven mijn geheele lichaam bruin te verven. Waartoe zou dat in 's hemelsnaam dienen!

— Maar dan ben je ook geen echte fakir!

— Die gevolgtrekking ligt nogal voor de hand! zeide Raffles schouderophalend. Maar ik hoop niet dat U mij dit als een verzwarende omstandigheid zult aanrekenen! Niet waar, U zult wel weten, dat er van de tien fakirs,

die in varietés en bij particulieren optreden, negen zijn nagemaakt! Nu, ik ben een van die negen, en ik acht er mij niets minder om! Overigens — de barones wist het!

— Wist de barones het? vroeg Nelson op een toon van ongeloof!

— Gij kunt het haar zelf vragen! Ik bood haar mijn diensten aan als geboren Londenaar. Ik liet haar foto's zien van mijn Indisch uiterlijk, en zij was zoo in de wolken, dat ze mij onmiddellijk engageerde, vooral toen ik haar verklaarde, dat ik in staat was, vijf personen van haar gasten tegelijkertijd te laten verdwijnen. Zij scheen het alleen maar te betreuren, dat ik die vijf vroeg of laat weer terug moest tooveren. Maar ziet gij, zij had ook vijf van haar beste vriendinnen op het oog. Hoe is het, hebt gij de diamanten gevonden?

Nelson keek hem boos aan en zeide tusschen de tanden:

— Ik geloof dat jij een buitengewoon sluwe schelm bent — een uiterst gevaarlijk heerschap!

Hij nam Raffles de fraai gebonden tulband van het hoofd, begon ze los te wikkelen, en er viel een zeer klein voorwerp op den grond. Hij raapte het op. Het was een eigenaardig instrumentje van dun, buigbaar maar zeer taai staal, en de eene helft was gevormd tot een zeer fijn metaalzaagje de andere tot een kleine, scherpe vijl.

Nelson draaide het instrument om en om, knikte veel beteekenend, stak zijn hand uit, haalde die een paar malen door het sluike haar van den Indiër, beval hem om zijn schoenen uit te trekken, onderzocht die met groote aandacht, stak zijn mes in de hakken, wierp de schoenen voor hem neer, en beet hem toe:

— Laat ons nu geen tijd meer zoek brengen! Zeg nu maar waar je de juweelen hebt, want dat zal misschien je straf verminderen!

De gimplach week voor de eerste maal van het gelaat van Raffles en hij zeide op stroeven toon:

— Ik hoop dat gij mij de eer zult aandoen, mij te gelooven, mijnheer, als ik U zeg, dat ik op dit oogenblik volstrekt niet weet, waar zich de gestolen diamanten van barones Finchwood bevinden! Dat ze gestolen zijn staat vast. Maar ik ben de dief niet — helaas mag ik er wel aan toevoegen. Een ander is mij blijkbaar voor geweest! Mijn tijd was nog niet gekomen, en ik stond veel te ver van haar af. Zij zelf zal dat erkennen! Vraag ook eens naar den toestand van de gangdeur! Gij zult hooren dat die geopend stond, toen het weer licht werd

in de kamer, terwijl het toch vaststaat, dat die gesloten was, tijdens het dansen! Wel twintig menschen zullen dat kunnen getuigen!

— En wat zou dat? Die deur zal geopend zijn door je medeplichtige!

— Ik had er dus twee?

— Hoe zoo twee?

— Wel, op de binnenplaats heeft er ook een gestaan! En een in de zaal die het snoer stal — maakt twee!

Nelson beet zich even op de lippen, en zeide toen norsch:

— Wij zullen de zaak wel spoedig doorzien hebben! Trek je vest en je rok weer aan.

Een oogenblik later trad Raffles, nog altijd scherp bewaakt door de agenten, de zaal weer binnen, waar de gasten, fluisterend als in een sterfhuis in groepjes het geval bespraken. De barones zat weenend op 'n stoel, en een paar dames spraken haar troostend toe.

Nelson trad op haar toe, en zeide:

— Er valt hier voor het oogenblik niets meer te doen, barones, dat wil zeggen — natuurlijk blijf ik hier. Ik moet het resultaat van het doorzoeken van uw huis afwachten. En dan ben ik tot mijn spijt wel genoodzaakt, al uw gasten te verzoeken, zich te laten fouilleeren! Ik zal aanstonds om een paar vrouwelijke agenten naar het hoofdbureau telefoneeren! Ik ben er van overtuigd dat die man daar de schuldige is — maar niemand kan zeggen of hij zijn medeplichtige niet had onder de heeren of dames, die nu nog in deze zaal zijn!

De barones verbleekte, en vroeg verschrikt:

— Is dat niet te vermijden?

— Ik vrees van niet, barones! Wij zullen het zoo discreet mogelijk doen — en gij zelf kunt mij stilletjes de personen aanwijzen, die door hun rang, stand of naam boven iedere verdenking staan al heb ik reeds geleerd, aan die dingen niet al te veel waarde te hechten! Wat dien Indiër betreft — ik laat hem opsluiten.

— Ik kan niet gelooven dat hij het deed zeide de bestolene zuchtend. Hij maakt zulk een sympathieken indruk!

— In het bruin of in het blank, barones?

— In — alle beide tinten! Ik hoop werkelijk dat zijn onschuld gauw zal blijken — ondanks het taschje met inbrekerswerktuigen! Weet U wel zeker dat het van die dingen waren?

— Wat gelooft U dat het anders konden zijn barones?

— Nu — misschien — misschien een mani-

cuurdoosje, of — een etui met tandartsinstrumenten!

De detective antwoordde niet eens. En richtte zich op, en zeide eenvoudig:

— Ik zal nu voortgaan met het onderzoek, en hooren wat mijn mannen te berichten hebben. Morgen hoop ik U reeds een goede tijding te kunnen brengen!

Hij gaf den brigadier een wenk, en de drie politiebeambten brachten Raffles buiten de kamer.

— Steek nu je handen maar eens uit, makker zeide de brigadier grijnslachend.

Raffles hief zijn handen op, twee stalen banden sloten zich met een knappend geluid om zijn polzen.

Hij keek er even naar — en de glimlach kwam op zijn gezicht terug.

Voor het huis stond een politieauto te wachten.

Het was een gesloten wagen met slechts een portier aan weerskanten, en met een zoogenaamde binnenbesturing.

De brigadier stapte het eerst in, daarop moest Raffles hem volgen. En een der agenten nam naast den chauffeur plaats.

De auto zette zich in beweging.

De chauffeur reed vrij hard, maar toch niet zoo vlug, of tien minuten later reed een andere wagen de politieauto terzijde.

En zoo dicht schoof deze auto langs het politievoertuig dat de chaffeur hiervan ver naar links moest uithalen, en bijna het trottoir was opgereden, waardoor hij verplicht was, luid vloekend plotseling vaart te verminderen.

Op hetzelfde oogenblik stak Raffles zijn hand naar het portier uit.

Die hand was volkomen blank!

De brigadier zag het niet aanstonds — en toen hij het zag, was het al te laat.

— Wat doe je, schurk? brulde hij, en zijn hand ging naar zijn revolvertasch.

— Even sigaretten koopen! riep Raffles vroolijk, en op hetzelfde oogenblik had hij het portier geopend.

— Neen, blijf zitten, of ik schiet je met je eigen revolver door je teenen!

— Geef je maar geen moeite! Adieu!

Reeds stond Raffles met zijn eenen voet op de treeplank van de voorbijsnellende auto.

De chauffeur van de politieauto schreeuwde en tierde als een bezetene, en trachtte zich vrij te maken uit de beklemming.

Maar reeds waren de twee auto's vrij van

elkander, en in het voorbijrijden schoot Raffles een kogel in een der voorbanden van den politiewagen, die met een knal als een pistoolschot sprong.

De wagen begon heftig te slingeren, en kwam tegen een lantaarnpaal tot stilstand.

De brigadier, krijtuit van woede, krabbelde het eerst overeind.

Hij bevond dat de holster van zijn revolver leeg was, en dat Raffles een souvenir had achtergelaten — een paar handschoenen van dunne, bruine gummi, en om de polzen daarvan be-

vonden zich nog de stalen boeien, niet eens geopend !

— Die verwenschte fakir is bepaald een boeienkoning ook ! schreeuwde de ongelukkige brigadier, heesch van kwaadheid. Hij heeft zijn polsen kalmpjes uit de boeien getrokken.

— En daar zitten we met de gebakken peren ! besloot de politieagent, die een paar glasscherpen van de gebroken ruit kalm uit zijn kuit trok, waaruit bleek, dat deze agent een wijsgeer van den goeden stempel was.

De bekende DUBEC Cigaretten
begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag
Thans meer dan 500000 per dag

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES IS NIET TEVREDEN.

De auto, waaraan Raffles zich had vastgeklampt, reed zoo snel mogelijk verder, zonder zich in het minst te bekommeren om een paar revolverkogels, die den wegsnellenden wagen nog uit de verte werden nagezonden.

Trouwens, enkele seconden later had de bekwame bestuurder zich, door een hoek om te slaan, onttrokken aan iedere kans, om door een projectiel van de zijde van het wettig gezag te worden getroffen.

Raffles was, na het portier te hebben geopend, de wagen binnengestapt, en begon zich onmiddellijk te ontdoen van het laagje bruine verf, dat zijn gelaat nog bedekte. Wat zijn handen betreft, die hadden, zooals men zich herinnert, zich in handschoenen gestoken, vervaardigd van zeer sterke, dunne gummi.

Zij waren, met de boeien, achtergebleven in de politieauto.

Binnen enkele seconden had Raffles, met behulp van een kleurlooze vloeistof, die zich in een fleschje bevond, hetwelk Raffles gereed vond staan in een klein kastje aan de voorzijde van den wagen, zich van Indiër weder tot Europeaan omgetooverd.

Toen keek hij eens naar zijn linker pols, die nog al geschaafd was, want zelfs al heet mer Raffles, dan schuift men toch niet ongestraft een stalen ring met scherpe randen van zijn pols en over zijn hand heen.

Die man die naast den chauffeur zat, en die niemand anders was dan Charles Brand, draaide zich half op zijn zetel om, en vroeg bezorgd :

— Heb je je bezeerd? Je bloed!

— Het heeft niets om het lijf, Brand! Alleen een stukje vel afgeschaafd. Het is ook anders mijn methode niet, en als het kan open ik liever een boei, dan ze af te schuiven. Maar deze leek tamelijk ruim. Ik schijn me te hebben vergist. Voor het overige — het komt mij voor dat ik mij van avond ook in nog andere dingen vergist heb! Ik geloof niet, Brand, dat ik aanleiding heb, met veel trots op deze onderneming terug te zien. Er zijn een paar domheden begaan, die vermeden hadden kunnen worden.

— Domheden door mij? vroeg Brand verschrikt.

— Neen, door mij! Laten wij het dan, uit zelfrespect, onnadenkendheden noemen! Jij gaat vrijuit, en Henderson ook! Onze dappere chauffeur heeft uitmuntend gereden! Waren jullie er niet geweest, dan zou het niet zoo goed met mij zijn afgelopen — en dan had ik alleen maar mijn verdiende loon gehad! Was je op de binnenplaats?

— Natuurlijk! Die standplaats had je mij immers aangewezen.

— Jij hebt dus het ding zien vallen dat ik weg-wierp?

— Gezien en gehoord!

— Maar je was niet bij machte, het op te rapen?

— Dat was onmogelijk! Die dekselsche chauffeur was mij te vlug af! Ik had natuurlijk niet op hem en op het kamerkatje gerekend.

— Ik evenmin! Dat zijn van die tegenslagen, die zelfs den besten kunnen overkomen. Maar het verontschuldigt toch mijn achteloosheid niet! Begreep je dadelijk wat er in het pakje zat?

— Neen! Daar kom ik rond voor uit, gaf Brand ten antwoord. Wel begreep ik aanstonds, dat het onmogelijk de diamanten konden zijn. De afspraak was, dat je het snoer bij je zoudt houden. Indien alles ontdekt was en men je had overvallen, zou je mij dat zeker wel door den gewonen waarschuwingsroep hebben duidelijk gemaakt. Overigens — binnen een minuut was ik daar in mijn schuilplaats ingelicht.

— De chauffeur kon zeker zijn mond niet houden?

— Zoo is het! Hij kreeg het pakje bijna op zijn hoofd, en al was het gesprek met het meisje van nog zoo teederen aard, — de val van dat vrij zware voorwerp ontging hem toch niet! Hij raapte het etui op, opende het, en het eerst zij het meisje: „Wat zijn dat voor rare dingen?” Waarop hij ten antwoord gaf: „Het lijken wel horlogemakersinstrumenten! Krijg ik nog een zoentje, Molly?”

— Jij bleef waar je was?

— Voorloopig wel! Ik durfde mij niet bewegen, en ik begreep niet goed wat er gebeurd kon zijn. Wel was het mij dadelijk duidelijk,

dat jij de man moest zijn geweest, die dat pakje uit het raam had geworpen. Ik zag je gestalte vrij duidelijk afsteken tegen de dunne zijde van het gordijn. Maar waarom je het deed — dat doorzag ik pas later, toen de buttlér driftig kwam aanloopen, en den chauffeur een standje gaf. Deze stelde hem toen het pakje ter hand, Ik hoorde heen en weer loopen, geschreeuw, achter den muur een paar luide bevelen, en toen bracht ik enkele zeer onaangename minuten door, omdat ik onzeker was, wat ik moest doen. Het was als het ware een ingeving, die mij dwong op een gunstig oogenblik weer over den muur te klimmen en Henderson op te zoeken. Van hem is het plan, een oogje in het zeil te houden, en eerst eens op onderzoek uit te gaan. Toen ik de politieauto zag wachten, begreep ik natuurlijk wel, dat er iets met de onderneming was misgelopen. Maar een ding is mij nog niet echt helder — hoe kwam het dat plotseling overal het licht uitging. Je had daar niets van gezegd!

— Geen wonder, dat stond ook heelemaal niet op mijn programma! antwoordde Raffles, die een ander deurtje vooraan in den wagen had geopend, en daaruit een clacque hoed had genomen, dien hij nu opzette. Om het je maar heel kort te vertellen — er waren in het huis van barones Finchwood reeds anderen, die hetzelfde beoogden als ik — maar die alleen wat handiger en vlugger zijn geweest! Een hunner draaide de stoppen uit den meter, en de medeplichtige ontdeed de gastvrouw van het prachtige snoer, dat in zulk een schrill contrast is met de draagster. En ik moet ruitèrlijk erkennen, dat het een meesterstukje was! Het is stellig geen tien seconden donker gebleven, en waarschijnlijk veel korter!

— Hoe kort dan ook — die man moet dan toch gelegenheid hebben gehad om weg te komen, anders zouden ze jou niet voor den dader hebben kunnen aanzien!

— Zij hielden mij voor zijn medeplichtige, Brand! Ik zelf beschouw het als een zeldzaam knap stuk werk, om het collier los te maken, er mee naar de deur te gaan, en buiten het huis te komen, zonder een spoor na te laten! Het is te opmerkelijker, daar het slot nog al ingewikkeld was, en niet zoo gemakkelijk te openen. Van stuktrekken was natuurlijk geen sprake. Daar kwam bij, dat de barones, toen het gebeurde, zeker wel 20 Meters verwijderd was van de deur, die ik naderhand zag openstaan — een omstandigheid, waarop ik nutteloos den brigadier gewezen heb, en naderhand ook Nelson!

— Was detective Nelson er bij? vroeg Brand,

en er klonk schrik in zijn stem.

— Ja, het toeval bracht onzen nieuwsten tegenstander ten tooneele! Een schrandere jongen, Brand! Wij zullen nog wel eens last met hem krijgen. Jong, ondernemend, en tuk op promotie!

Brand slaakte een zucht, en zei:

— Dat is jammer van den verloren tijd en de vruchteloze moeite! En jij zelf raamde de waarde van het collier, als de steenen afzonderlijk verkocht werden, toch altijd nog op 50 duizend pond Sterling!

— Minstens, Brand! Maar wat had je gedacht — dat ik mij nu voor overwonnen verklaarde? Ik denk er niet aan! Integendeel, ik voel mij verplicht, mijn geschokt gevoel van eigenwaarde weer te herstellen! Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat iemand anders als het ware onder mijn oogen een juweel heeft buit gemaakt, dat ik zelf had willen onteigenen.

Brand keek Raffles verschrikt aan, en zeide toen hoofdschuddend:

— Dat lijkt me volkomen onmogelijk!

— Waarom?

— Als was het maar, omdat ook de politie onderzoek doet! Je kunt toch moeilijk gelijktijdig met haar naar den dader gaan speuren?

— Ik zie niet in waarom niet, Brand! Ik moet en ik zal dat diamanten halssnoer in mijn bezit krijgen — nu meer dan ooit!

— Maar je hebt geen aanknoopingspunt! Heb je verdachte personen gezien in de zaal?

— Volstrekt geene, en dat maakt juist voor mij de zaak nog raadselachtiger. Je begrijpt wel dat ik, scherper en beter dan wie ook, de gastvrouw heb gadeslagen, al den tijd, dien ik in de groote danszaal doorbracht. Welnu, ik weet met volkomen zekerheid, dat er zich even voor het licht uitging, in de onmiddellijke nabijheid van de barones alleen maar vrienden van haar bevonden. De dader moet dus als het ware door een muur van dames en heeren zijn heen-gebroken, precies op de seconde af, op het tijdstip, hetwelk hij met zijn medeplichtige onder in het huis had afgesproken, toen moest hij het snoer losmaken, en daarmee dwars door een volle danszaal heen naar de gangdeur loopen....

Raffles zat een oogenblik in diepe gedachten verzonken, en mompelde toen hoofdschuddend:

— Het is raadselachtig. Het grenst aan toovernarij, tenzij we moesten aannemen.

Hij beëindigde den zin niet, maar liet zich achterover in de kussens vallen en sloot de oogen. Zijn gelaat was verstrakt. Het geleek op een masker.

En Brand zeide geen woord meer, wel wetend, dat Raffles nu ingespannen nadacht en niet gestoord wilde worden.

De auto reed intusschen met onverminderde vaart verder, langs een weg, dien Henderson zich blijkbaar van te voren had afgebakend.

Pas een uur later stond de wagen stil voor een klein huis in een der buitenwijken, die slechts zeer langzaam groeide, en waar de wegen nog pas ternauwernood waren aangelegd.

Het was er zeer stil, en de lantaarnpalen stonden er ver uiteen.

Kortom, het was een wijk, uitstekend geschikt voor een man in de toestand van Raffles, die alleen te Londen vijf huizen het zij in eigendom, hetzij in huur bezat.

Er behoorde een garage bij het nieuwe huis. Daar werd de auto gestald, en aanstonds werd de valsche nummerplaat weggenomen, goed verborgen, en vervangen door de plaat die inderdaad bij den wagen behoorde.

En al dien tijd dat geheele uur had Raffles geen woord gesproken, en maar steeds, meestal met gesloten oogen, achterover tegen de kussens geleund.

En Brand zag, ook al bleef het gelaat van Raffles onbeweeglijk, dat er achter die gesloten oogen iets omging, dat dit brein zich bezig hield met een moeilijk vraagstuk, dat tot iederen prijs moest worden opgelost.

Brand zelf kon volstrekt niet inzien, hoe er nog eenige kans kon bestaan, het snoer weer van eigenaar te doen veranderen.

Uit alles bleek, dat men te doen had met een bijzonder sluwen en stoutmoedigen dief, en die zou het snoer wel weten te behouden, waarvan hij zich met zooveel handigheid had meester gemaakt.

Het was duidelijk dat hij zich onder het mom van een der gasten had weten binnen te smokkelen. Raffles zelf had dit menigmaal gedaan — en zelfs dien eigen avond was hij als fakir verschenen.

Zeker, het was moeilijk, zich een doortocht te banen te midden van een aantal gasten, maar onmogelijk was het volstrekt niet! Er was natuurlijk aanstonds een groote opschudding ontstaan, de gasten waren zeker door elkaar beginnen te loopen, verschrikt

door de plotselinge duisternis, misschien wel vreezend voor brand, en wie kon er dan op letten, of er iemand tegen hem aanbondsde?

Ongetwijfeld was het ook moeilijk, in die plotselinge, volkomen duisternis, snel de gangdeur te vinden, maar als de dief nu eens juist zulke goede oogen had als Raffles, die in het donker konden zien?

Neen, voor Brand was de zaak afgehandeld, voor hem bestond er geen schijn van kans, dat Raffles nog ooit de diamanten van Barones Finchwood zou terugzien.

Maar Raffles scheen er heel anders over te denken!

Zoodra Henderson het zeer eenvoudige avondmaal in de kleine eetkamer gereed had gezet, begon Raffles, en nu schitterden zijn oogen van strijdlust en ondernemingsgeest.

— Wij zullen ons nu spoedig te ruste begeven, Brand, want morgen wacht ons waarschijnlijk een drukke dag. Wij zullen de werkzaamheden eerlijk verdeelen, maar ik verwacht van je, dat je mij goed zult helpen.

— Werkzaamheden? vroeg Brand onzeker. Je hebt dus al weer iets nieuws op het oog?

— Niets nieuws, Brand! Wij borduren voort op een oud patroon! Oh, het kan misschien nog zeer belangwekkend worden!

— Ik zie aan je gezicht, en ik hoor aan je stem, Edward, dat je een bepaald spoor denkt te volgen?

— Een zeer bepaald. Brand!

— Je zult toch niet zoo ver gaan, om te beweren, dat je nu al weet wie de dief is?

— Neen Brand! dat durf ik zeker niet! Maar ik koester toch wel een verdenking, die wel eens gegrond kon blijken!

— En als de politie diezelfde verdenking eens koesterde, en je voor was?

— Dat zou mij bijzonder spijten, Brand — maar mijn teleurstelling zou mij niet beletten, de politie te prijzen, als zij daar werkelijk in slaagde! Maar ik geloof het niet! Want zie je, Nelson zal in de eerste plaats naar mij zoeken! En daarmee gaat natuurlijk een kostbare tijd verloren! Hij zal zelfs den fakir in het geheel niet meer terugvinden — want die heeft voor goed het tooneel verlaten! En luister nu eens goed naar mij, Brand, dan zal ik je, terwijl wij ons versterken met deze uitnemende Paté de foie gras mijn zienswijze uiteen zetten, en de middelen, die ik hoop toe te passen, om den dief in handen te krijgen!

En Raffles begon te vertellen, op zijn zakelijke, heldere wijze, en Brand luisterde toe, zonder hem ook maar een oogenblik in de rede te vallen, met verhoogde gelaatskleur, en zelfs het eten bijna vergetend.

En het was reeds bij half drie, toen de twee mannen zich eindelijk ter ruste begaven,

in de overtuiging, dat de politie hun spoor volkomen bijster was geworden.

Maar in de politieauto werden op datzelfde oogenblik de dunne gummihandschoenen gevonden, waarvan er een met een weinig bloed was bevlekt.....

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK V.

ONDERZOEKINGEN AAN ALLE KANTEN.

Barones Finchwood zou heel zeker op zulk een uur in den morgen — de klok had zooveel elf uur geslagen — belet hebben gegeven voor iedereen, maar zij kon het niet doen voor een man als detective Nelson, die dringend verzocht had haar een oogenblik te mogen spreken.

Hiertoe was temeer zelfoverwinning noodig, daar uit alles bleek, dat mevrouw de barones aanstalten maakte om haar huis te Londen verlaten, en naar koeler oorden te vertrekken.

In de gang stonden een paar groote koffers, het kameniertje liep bedrijvig heen en weer, en verscheidene deuren stonden open, waardoor men het gezicht had op kamers, waarin de meubelen met hoezen overtrokken waren.

Toch vond de vrouw des huizes nog gelegenheid, om den politiemans te ontvangen in haar fraai gemeubeld boudoir.

Zij trad hem aanstonds tegemoet met de vraag :

— Is er al iets ontdekt, Mijnheer Nelson?

— Tot mijn spijt nog niets, barones! antwoordde de detective. Het doel van mijn komst is dan ook hoofdzakelijk nog enkele inlichtingen in te winnen, die misschien het onderzoek zullen vergemakkelijken!

— Maar alles is verklaard, alles wat er te zeggen viel, is gezegd! antwoordde de barones wanhopig.

— Misschien toch wel niet! zeide de detective glimlachend. Maar laten wij beginnen met het begin! Wat zoudt U er van denken, wanneer er eens een goede belooning werd uitgelooft voor de aanhouding van den dief?

— Maar dat is een uitmuntend plan! riep de barones opgetogen. Ik heb daar ook al aan gedacht. Wat dunkt U van tienduizend pond?

Nelson keek verbaasd op, en zeide toen :

— Nu, dat is wel wat heel veel, dunkt mij! Een kwart gedeelte daarvan zou ruimschoots voldoende zijn!

— Waarom? Laten wij liever een groot bedrag noemen des te meer kans hebben wij, dat een medeplichtige van den dief erin loopt!

— Zooals gij wilt! zeide Nelson zijn breede

schouders ophalend. Tienduizend pond sterling dus. Wij zullen zelve wel een kleine advertentie opstellen. Dat kunt gij gerust aan ons overlaten. Ik hoop dat het zal helpen.

Hij keek eens in het vertrek rond, en vervolgde :

— Ik bemerk dat gij gaat vertrekken?

— Ja — ik ga naar — naar het vaste land! Mijn reisdoel is nog niet zeker. Maar ik was al lang van plan, deze reis te maken!

— Dat spreekt van zelf, barones! En een diefstal als deze kan natuurlijk geen verandering in uw plannen brengen! Misschien mag ik het niet zeggen, maar een vrouw die minder welgesteld was als gij, zou het verlies heel wat moeilijker dragen! Ik zie tot mijn blijdschap, dat gij het geval met een behoorlijke dosis optimisme aanvaardt.

Barones Finchwood wendde snel haar gelaat naar hem toe, en keek hem strak aan.

Toen zei zij bedaard :

— Gij hebt gelijk, ik vind het hoogst onaangenaam, dat ik het sieraad kwijt ben, maar onoverkomelijk is de slag gelukkig niet! Ik heb nog veel meer juweelen!

— Ongetwijfeld — maar gij zijt zoo verstandig geweest, niet waar, de meesten daarvan door nagemaakte te vervangen!

De barones, die bezig was aan een theetafel, draaide opnieuw snel haar hoofd om. Zij was van kleur verschoten. Zij kwam haastig op hem toelopen, en haar stem klonk onzeker, toen zij zeide :

— Hoe weet gij dat — ik wil zeggen : hoe komt gij op die geachte?

— Ik ben bekend met vrij wat juweliers, barones — en zelfs met dezulken, die niet eens weten dat ik hen ken! Gij hebt onder meer de Zuidster, twee zeer fraaie oorhangers en een diadeem van grootvorstin Sonja, in den loop van dit jaar verkocht.

Barones Finchwood was nu spierwit geworden, en liet zich op een stoel neervallen.

Eindelijk stamelde zij :

— Wat wilt gij daarmee zeggen, Mijnheer Nelson?

— Niets bijzonders, Barones! antwoordde

de detective met een glimlach. Alleen maar, dat het verlies van zulk een kostbaar hals-snoer U wel degelijk moet aangrijpen! Ik erken echter dat gij U uitstekend houdt, en niets verraadt van Uw gevoelens! Menige andere vrouw zou, den dag na de berooving, in zak en asch zitten, terwijl gij aanstalten maakt, voor een plezierreisje! Niemand kan U dat kwalijk nemen — gij hebt natuurlijk afleiding hoognoodig! Wij intusschen — wij van de politie zullen alles in het werk stellen om het gestolen sieraad terug te vinden! Wij zeggen dus tienduizend pond sterling belooning. En nu enkele vragen, wanneer U dit niet te lastig is!

Er was weer wat kleur gekomen op het gelaat van de barones, en zij zeide, ditmaal een weinig ongeduldig:

— Ik zal U graag inlichten — voor zoover mij dat mogelijk is! Maar ik zeide U gisterenavond al, dat ik mij volstrekt niet kan voorstellen, hoe de zaak in zijn werk is gegaan! Trouwens — als ge mij de waarheid vraagt, begrijp ik Uw bezoek niet goed! Heeft de Indiër dan nog niet bekend?

— Hij heeft niet alleen bekend, barones — hij heeft weten te ontvluchten! gaf Nelson ten antwoord, met een duisteren blik in zijn grijze oogen. In alle ochtendbladen heeft het bericht gestaan!

— Ik heb nog geen tijd gehad om die te lezen! Zoo, dus hij is ontvlucht! En denkt gij hem spoedig weer in handen te krijgen?

— Ik hoop het tenminste. Maar al vatten wij hem weder, dat is niet voldoende voor de bewijsvoering! Het juweel is niet op hem gevonden, en er moeten medeplichtigen zijn! En misschien kunt gij ons helpen, die te vinden! Trad de Indiër geheel alleen op?

— Geheel alleen!

— Gij wist natuurlijk dat hij een Engelsman is?

— Zeker — maar wat deed dat er toe? De meeste fakirs hebben Indie zelfs nooit gezien! Ik hoopte mijn gasten te vermaken!

— Intusschen moet er dan toch iemand geweest zijn die de knoppen uit den meter draaide! Uw bedienden hebben echter niemand gezien!

— Dat is niet te verwonderen, want die meter ligt geheel onder in het huis, en mijn personeel was natuurlijk noodig, om mijn gasten te bedienen!

— Dat spreekt vanzelf! Apropos, neemt gij Uw bedienden mee op reis?

— Neen! Hoe zoo?

— Wel, omdat gij ze allen ontslagen hebt!

De barones sprong op, haar mager gelaat hoog rood gekleurd, en zij riep toornig:

— Naar het schijnt hebt gij naar zaken geïnformeerd, die niets te maken hebben met den diefstal! Gij hebt mijn personeel uitgehoord?

— Natuurlijk — en dat was mijn plicht! Trouwens — zij hebben mij uit zich zelve heel wat dingen verteld, waarom ik niet eens vroeg! Zoo bijvoorbeeld, dat gij de laatste drie jaren ieder seizoen in Nizza hebt doorgebracht, en al dien tijd een trouw bezoeker waart van de speelzaal in Monte Carlo — waar het geluk U helaas alles behalve gunstig gezind was. Gij hebt er kapitalen verloren, naar men zegt!

Weer was de kleur van het gelaat der barones geheel verdwenen, en zij had haar kleine handen tot vuisten gebald, toen zij Nelson toebeet:

— Wat hebben mijn particuliere aangelegenheden uitstaande met den diefstal an mijn collier? Dat zou ik nu eindelijk wel eens willen weten. Het is waar, dat ik geld verloren heb te Monte Carlo.....

— Bijna een half millioen in drie jaren tijds! viel de detective haar koeltjes in de rede. En ik betreur dit des te meer, omdat het ook met Uwe effecten, naar het schijnt, slecht gesteld is! Ik geloof te mogen betwijfelen, of die belegging in spoorwegfondsen, die U werd aangeraden, wel de meest voordelige was! Spoorwegen gaan hard achteruit. Gij hebt dit tot Uw schade zelf natuurlijk reeds ervaren.

Barones Finchwood was weer gaan zitten, na een paar malen de kamer op en neer te zijn geloopt, en keek den detective een oogenblik zwijgend aan.

Haar stem was van klank veranderd, toen zij na eenige oogenblikken afgemeten vroeg, met een uiterste krachtinspanning om kalm te blijven:

— Wilt ge mij nu eens zeggen, wat die uitwijdingen die niets met de zaak te maken hebben, te beteekenen hebben? Het is waar dat ik in de laatste jaren veel geld verloren heb, en een en ander heb verkocht.....

— Drie hoeven, twee huizen te Londen, Uw terreinen in Schotland, het groote motorjacht, somde de detective bedaard op.

— Maar dat kwam inderdaad omdat mijn papieren mij niet oprachten wat ik er van

verwachtte....

— En omdat het geluk te Monte Carlo hardnekkig tegen u gekeerd bleef, voltooide Nelson altijd even bedaard den zin.

— Maar ik kan volstrekt niet inzien wat die verliezen te maken hebben met den roof van mijn halssnoer — tenzij gij soms wilt zeggen, dat die diefstal mij bijna aan den rand van den afgrond brengt — want dat is helaas maar al te waar!

— En des te verhevener is de rust en de wilskracht, waarmede gij dat verlies weet te dragen — en door een plezierreisje uit Uw gedachten wilt zetten.

— Weet gij wel, mijnheer Nelson, dat deze taal in den mond van een detective al heel zonderling klinkt? barstte barones Finchwood plotseling met fonkelende oogen uit. Noemt gij dat hulp bieden? Is dit de wijze, waarop gij de zaak onderzoekt?

— Iedereen heeft zijn eigen methode, barones! antwoordde Nelson bedaard. Dit is nu eenmaal de mijne. Ziet gij, het is dikwijls heel moeilijk de waarheid te doorgronden, en bij het zoeken daarnaar moet men dikwijls zijpaden volgen.

— Waarom zijpaden in te slaan, als de hoofdweg U naar het doel voert? riep de barones heftig. Het is Uw eigen domheid geweest, om dien Indiër te laten ontsnappen! Had hem dan beter vastgehouden! Hij is de dader, dat weet gij evengoed als ik!

— Pardon, barones — gisteren wist gij dat volstrekt niet! In tegendeel, gij zeidet, dat de man te ver van U afstond, dan dat hij den diefstal had kunnen plegen!

— Dat zeide ik — in de eerste verwarring, in de opwindung. Het was dwaasheid om zoiets te zeggen! Hij moet het gedaan hebben, want hij wierp het pakje inbrekers-werktuigen naar buiten! Dat staat toch vast, niet waar?

— Zonder twijfel, barones! En tot nadere order zullen wij Ibrahim Ali dan ook als de dader beschouwen.

— Wat komt gij me hier dan nog lastig vallen? riep de barones ongeduldig. Tracht hem weer in handen te krijgen, dan zullen de bewijzen vanzelve wel komen!

— De bewijzen — maar waarschijnlijk niet het collier, en alles wel beschouwd is dat toch wel de hoofdzaak!

De detective was opgestaan, en langzaam naar het raam gelopen.

Hij wierp even een blik naar buiten, en

glimlachte.

Toen draaide hij zich snel naar de barones om, kwam tot vlak voor haar staan, en vroeg kalm, op zachten toon:

— Waar is het?

— Wat bedoelt gij? stamelde de vrouw.

— Komaan, dat weet gij heel goed! Het collier! Waar hebt gij het verborgen! Geef het mij aanstonds, en misschien heeft de zaak dan geen onaangename gevolgen voor U! Gij staat op het punt om failliet te worden verklaard door Uwe tallooze schuldeischers, en dat kan niemand verwonderen, die Uw levenswijze heeft gedegeeslagen!

De barones was bleek als een doode geworden, maar zij wist zich te beheerschen, en zeide, haar lippen met haar tong bevochtend:

— Ik begrijp volstrekt niet wat gij bedoelt! Het is alles onzin, wat gij daar zegt! Gij weet evengoed als ik dat de Indiër de dief is! Waarom pakt gij hem dan niet?

Er vertoonde zich een trek van ongeduld op het gelaat van den detective, en hij wilde iets zeggen, toen de deur geopend werd, en een agent van politie binnentrad, op den voet gevolgd door twee anderen, die echter in de gang bleven staan.

De eerste man had een klein pakje bij zich, met een dun paktouwje vastgehouden, en begon dadelijk te spreken:

— Neem mij niet kwalijk, chef, dat ik hier maar zoo binnen val, het is van belang! Barones, er is goed nieuws! Wij hebben de juweelen terug gevonden!

Barones Finchwood gaf een schreeuw van verbazing en staarde den man aan, met oogen die bijna uit haar hoofd puilden. Vervolgens gingen die naar het pakje en tenslotte met een soort van afgrijzen naar den detective.

— Wilt gij mij eens zeggen wat deze comédie te beteekenen heeft? vroeg zij eindelijk ijskoud.

Nelson gaf niet dadelijk antwoord. Hij was weer naar het raam teruggegaan. Haar kon hij de breede, prachtige straat geheel overzien en ook een stukje van de gang.

— Zijn dat de juweelen, vroeg hij langzaam op het pakje wijzend!

— Jawel chef! Wij wisten dat U hier was! Zooeven gevonden bij Samuel, den opkoper! Overtuigt U zich zelf!

De agent gaf den detective het pakje in handen, en vervolgde toen glimlachend:

— U zult het zelf moeten open maken! Mijn handen zijn daar te ruw voor! Maar met

Uw handschoenen aan zal het niet gaan, chef ! Die zult U er wel bij moeten uittrekken !

Nelson stond den man een oogenblikje glimlachend aan te zien. Hij droeg lange, bruine handschoenen, die tot ver over zijn pols reikten.....

En plotseling, sneller als de gedachte, greep hij den rechter pols van den agent, belette hem aldus, zijn revolver te pakken, zooals hij van plan was, toen hij de uitdrukking op het gelaat van den detective zag, en wierp hem toen zoo ver mogelijk van zich af, tegen den grond.

Voor de man was opgekrabbeld, had Nelson het raam bereikt en opengerukt. Hij hing aan den balconrand, toen de agent schreeuwend en tierend het eerste revolvershot deed kraken. Hij had zich met een geweldige zwaai naar het aangrenzende balcon toegeslingerd, toen daarbinnen snel achter elkander en zonder eenig nut drie scherpe schoten knalden, en hij gleed pijlsnel langs een gootpijp omlaag, toen de brullende agent in persoon op het

balcon verscheen, en naar den vluchteling uitkeek.

Maar deze was al om den hoek van het heerenhuis verdwenen, en ijde met groote sprongen toe op een daar wachtende auto.

Hij wipte naast den bestuurder, en riep opgewekt :

— Vooruit maar, Brand ! Het is zooals ik dacht — Twijfel is niet meer mogelijk ! Maar die Nelson is drommels slim ! Hij stuurde een van zijn mannetjes, die mij wilde dwingen, mijn beschuttende handschoen uit te trekken ! Hij moet van een der bedienden hebben gehoord, dat een dubbelganger hem voor was, en toen dadelijk een val hebben uitgezet ! Ik heb een glimp van hem boven op de gang gezien !

Raffles trok haastig het touwtje van het pakje stuk.

Het bevatte niets anders dan wat keisteen-tjes, waarschijnlijk in den haast in Kensington Park van een der grintpaden bijeen gezameld.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

HOOFDSTUK VI.

VAN DOVER NAAR CALAIS.

Een kwartier later zaten Raffles en Brand tegenover elkander in een der kamers van het kleine Heerenhuis in Cromwell Street, maar Henderson was, in een deugdelijke vermomming, achtergelaten in de buurt van het huis van barones Finchwood, wier gangen hij moest nagaan.

Brand begon dadelijk :

— Wat kwam Nelson er eigenlijk doen?

— Wel, inlichtingen inwinnen!

— Maar hoe kon hij vermoeden, dat de nagemaakte Nelson dezelfde zou zijn als de ontvluchte fakir, de man met de geschramde pols?

— Wel, dat was de eenige, die een rol had vervuld in de kleine comédie, en die zich blijkbaar goed wist te vermommen! In ieder geval was het een poging waard — en de lange bruine handschoenen moesten natuurlijk wel argwaan wekken! Het is nog al warm, en dan draagt geen verstandig mensch in een gesloten kamer handschoenen!

— En weet je nu volkomen zeker dat zij zichzelf bestal?

— Ja — tenminste als ik nog schuld kan lezen op een menschelijk gelaat! Trouwens — alles wees er op! Het is een feit, dat Sidonie Finchwood een hartstochtelijk speelster is, en ontzaglijke bedragen heeft verloren. Even eens brachten onze nasporingen van dezen morgen aan het licht, dat ze huizen en landerijen heeft verkocht, soms voor een appelen een ei, en veel van haar mooiste juweelen van de hand heeft gedaan, en heeft laten vervangen door namaak! En het vooruitzicht, dat men haar failliet zou verklaren, gaf haar den genadeslag, maar bracht haar tegelijker-

tijd op het denkbeeld, het kostbare sieraad op slinksche wijze te onttrekken aan den boell! Want heel zeker zal alles met beslag zijn belegd! Ik moet zeggen dat het bijzonder slim bedacht was — maar er zijn een paar kleine onhandigheden begaan, en die brachten mij eerst op de gedachte, dat we hier wel eens met een gefingeerden diefstal te doen konden hebben! En tijdens mijn bezoek was haar houding zoodanig, dat ieder spoor van twijfel moest verdwijnen. Ik ben er nu zeker van, dat ze tijdens het geheele eerste onderzoek, die juweelen bij zich heeft gehad, na ze zelf te hebben afgedaan! Geen wonder, dat ze een belooning van tienduizend pond uitloofde! Zij rekende er natuurlijk op, dat zij die nooit zou behoeven te betalen.

— Maar wat had zij dan zelf met de juweelen willen doen?

— Wel — natuurlijk ergens in het buitenland verkoopen! En waarschijnlijk met de hulp van een helper — denkelijk denzelfden medeplichtige, die voor het uitdraaien van de stoppen zorgde. Was het je bekend dat ze er een vriend op nahoudt?

— Neen, daar wist ik niets van! Een vrouw van over de vijftig!

— Het is zoo! De man zelf is nauwelijks 25! Een tamelijk onsmakelijk geval.

— Maar dan heeft hij de juweelen waarschijnlijk al.

— Neen, dat acht ik juist zeer onwaarschijnlijk. Want zoo smoorlijk verliefd is zij toch niet, of zij zal liever zelve de juweelen onder haar berusting houden! Waarschijnlijk is hij reeds vertrokken, en zal zij zich op een vooruit afgesproken plaats bij hem voe-

gen. Het is nu maar zaak voor ons, die plaats te ontdekken!

— Maar zou ze nu nog wel heengaan, nu ze alles weet?

— Alles weet? Maar mijn beste Brand — ze weet volstrekt niets! Ze kan nu hoogstens begrijpen, dat die fakir haar bedrogen heeft. Dat zal natuurlijk Nelson haar wel dadelijk hebben uitgelegd! Het is jammer dat hij tien minuten te vroeg kwam. Ik geloof dat ik haar wel zou hebben weten te bepraten het halsnoer af te staan! En ik geloof dat ik geen oogenblik spijt zou hebben gehad, Brand ook al geldt het hier een vrouw! Want niet waar — Wij kunnen op een prik voorstellen, wat er gaat gebeuren met het geld, dat zij voor het halssnoer hoopt te ontvangen! Het wordt opgemaakt in gezelschap van dien Dorian Millway, haar beschermeling. Feesten, partijen, de speelbank, de wedrennen, dure toiletten — en binnen een jaar is ook dat geld weg, en dan zou Millway haar natuurlijk toch verlaten. Ik kan het beter besteden!

— Maar als Nelson nu eens dezelfde ontdekking deed als jij gedaan hebt?

— Dan is het spel natuurlijk uit, Brand, want dan wordt zij gearresteerd, en wandelt de gevangenis binnen! De Engelsche rechter is zeer streng in dergelijke gevallen! Maar ik geloof niet dat hij het ontdekken zal! Hij is nog niet zoo ver als ik, en dan — hij wordt zwaar gehandicapt door zijn vaste overtuiging dat de fakir de dief is!

— Maar als dat zoo is — welke verklaring zou hij dan geven aan den terugkeer van dien Indiër als zijn dubbelganger?

— Er is maar een verklaring, Brand — als Nelson zou de fakir misschien kans zien, ook nog een hoog bedrag voor een premie in de wacht te slepen! Dat klinkt volstrekt niet zoo onwaarschijnlijk! Hoe het ook zijn mag — voor het oogenblik moet hij wel gelooven, dat de fakir de dader is, ik zelf zou dat ook doen, in zijn plaats! Wij hebben dus een grooten voorsprong op hem, en zullen daar gebruik van maken!

— En — je schram?

— Die kan over een paar dagen geheel genezen zijn!

Op dit oogenblik ging de telefoon, en Raffles nam dadelijk het toestel ter hand. Hij wisselde haastig een paar van de overeengekomen wachtwoorden, en ging toen voort:

— Ja Henderson, ik ben het zelf! Drie

bedienden al vertrokken? Goed zoo — neen het was ook niet noodig om hen na te gaan! Het is ons om de vrouw te doen! Kamenier ook weg? Met bagage? Prachtig! Wacht ons dan maar Station van Kensington Road. Staat de auto klaar? Is voor de overtocht alles in orde? Mooi zoo, je hebt je goed gehouden, James! Tot straks dan! Wacht dan even indien zij van een auto gebruik mocht maken, volg haar dan, als het moest tot Dover toe! Wat zeg je, zwerven er al verdachte types om het huis? Zien ze eruit als deurwaarders? Zet dan goed je oogen open! Dan zal zij wel langs de kleine tuindeur ontsnappen!

Nog een paar woorden, en toen hing Raffles het toestel weer op.

Haastig begonnen de twee vrienden daarna hun valies te pakken, en maakten alles in gereedheid voor de onderneming, die hun nu nog wachtte.

Het was klaarlichte dag, en daar Sidonie Finchwood het halsnoer wel heel goed zou hebben verborgen viel er niet aan te denken, het haar hier te Londen te ontnemen. Daarenboven had Raffles redenen, om eens kennis te maken, met Mijnheer Dorrian Millway.

Binnen tien minuten waren de twee mannen gereed. Zij moesten dit werk zoo vaak verrichten, dat zij er ternauwernood meer bij nadachten, en als het ware werktuigelijk het noodzakelijke inpakken, en zelfs geen tandenstoker, geen lucifer meer dan dat.

Juist toen zij de kamer zouden verlaten, ratelde de telefoon ten tweeden male.

Brand, die er het dichtst bijstond, nam het toestel ter hand, luisterde even, dekte het toen met zijn hand af, en zeide haastig tot Raffles:

— Zij is zooeven door het tuindeurtje weggeglip, en met een taxi vertrokken! Henderson vraagt wat hij doen moet!

— Wat ik hem zooeven zeide! Hij moet haar volgen, al was het naar Dover! Maar daarheen zal zij natuurlijk niet met een gewone taxi gaan. Hij moet ons nog telefoneeren naar het station van Kensington, binnen een kwartier!

Brand bracht het bevel zoo snel mogelijk over, en binnen weinige seconden was alles geregeld. Juist bijtijds, zooals Henderson verzekerde, want de taxi met de vluchtelingen had reeds bijna den hoek van Kensington bereikt, en dan zou hij haar spoedig uit het oog moeten verliezen!

Raffles en Brand waren ongeveer twaalf

minuten later met hun bagage aan het station. Raffles ondervroeg onmiddellijk de jufvrouw van de telefooncel, en hij had nog niet uitgesproken en het nummer opgegeven, waaronder Henderson hem moet oproepen, of de schel ging ratelend over.

Hij nam dadelijk het toestel, na de deur te hebben gesloten, en de wachtwoorden werden gewisseld.

— Dus een snelle auto gehuurd, en daarna de weg naar Dover opgereden? Volg haar dan, maar zorg dat je niet in het oog loopt! Wij zullen den terin nemen, die over tien minuten vertrekt. Neen, te Dover behoef je je alleen maar te overtuigen, of zij de boot neemt, die op onzen trein vaart! Dat kan bijna niet anders. Tot straks!

Hij hing het toestel op betaalde wat hij schuldig was, en droeg Brand op, kaartjes te nemen naar Dover.

Zij hadden een coupé eerste klas voor zich alleen, en konden vrijuit met elkaar spreken.

— Je gelooft dus dat ze zal oversteken? vroeg Brand na zijn bagage in het net te hebben gedeponeed.

— Daar valt geen oogenblik aan te twijfelen! Wat moet zij anders in Dover zoeken?

— Maar als ze in Frankrijk wil zijn, waarom heeft ze dan geen vliegmaschine genomen?

— Dat zou in haar omstandigheden niet heel verstandig zijn geweest, Brand! Een kanaalboot brengt menigmaal vijfhonderd of meer passagiers over, en in de massa kan men gemakkelijk onopgemerkt blijven. Dat is heel anders met een vliegmaschine, die op zijn best acht tot tien reizigers kan overbrengen! Dan zou haar naam worden genoemd — en die is nu al meer bekend, dan haar lief kan zijn. Neen, dit is voor haar de veiligste weg.

— Zou zij geen gevaar meer loopen, als ze eenmaal in Frankrijk is?

— Tenminste niet van de zijde van de politie! antwoordde Raffles, met een veelzeggenden glimlach. Ik geloof niet dat de Engelsche politie het recht zal hebben, haar in een vreemd land wegens zulk een vergrijp te arresteeren. Feitelijk is het niets anders dan „voorspiegeling van valsche daadzaken”. Het is zeer de vraag of Frankrijk daarvoor zou overgaan tot uitlevering. Misschien wordt het iets anders, als men haar zou kunnen betichten van „onttrekken van goederen aan een faillieten boedel”.

— Maar het faillissement was nog niet uitgesproken, Edward!

— Op dit oogenblik stellig wel, antwoordde Raffles schouderophalend. Wij zullen het trouwens wel spoedig zien, en ik hoop het halssnoer in mijn zak te hebben, voor Scotland Yard iets kan ondernemen.

— Er is een ding dat ik nog niet begrijp! zaid Brand na eenige oogenblikken peinzend. Wat beweegt haar, dien Millway te gaan opzoeken?

— Wel, het zal de liefde zijn — of althans een gevoel van datzelfde genre! antwoordde Raffles. Je begrijpt wel dat een vrouw op haar leeftijd niet zoo gemakkelijk afstand doet van die passie, ook als is het voorwerp daarvan niet heel veel zaaks. Maar er komt nog iets bij. Zij zal waarschijnlijk wel moeten. Vergeet niet, dat die kerel haar in zijn macht heeft, als hij werkelijk voor handlanger heeft gespeeld. Maar zoiets is niet eens noodzakelijk om een krachtige magneet te vormen. Daartoe is de liefde in een bijna uitgebluscht hart voldoende. Die is vaak sterker dan het teedere gevoel in het hart van een jong meisje! En natuurlijk maakt Millway van die wetenschap misbruik.

De trein had intusschen het station reeds verlaten en stoomde met een snelheid van bijna 90 K.M. per uur naar Dover. Het was een van die beroemde boottreinen die tot de snelste van Engeland, ja zelfs van de geheele wereld worden gerekend.

Maar de door Sidony Finchwood gehuurde wagen moest ook zeer snel zijn, want hoe scherp Brand ook uitkeek, hij zag niets van het voertuig, en evenmin van de auto, welke Henderson bestuurde op den breeden weg, die bijna overal evenwijdig en dicht naast den spoorweg loopt.

Het was echter zeer wel mogelijk, dat trein en auto's elkander in een van de weinige steden, waar het stoomvoertuig moest stoppen, voorbij waren gegaan.

De trein kwam nauwkeurig volgens het spoorwegboekje het station van Dover binnen rollen, dat op geen vijf minuten gaans van de pier ligt, waar de kanaalbooten meeren.

En Raffles en Brand hadden nauwelijks het station verlaten, of zij zagen, niet ver van den uitgang, Henderson op post staan. De reus zag ook hen onmiddellijk, maar hij vertrok geen spier van zijn gelaat, en deed alsof hij hen volstrekt niet herkende.

In het voorbijgaan fluisterde Raffles hem snel en voor anderen onhoorbaar toe:

— Volg ons, op een meter of twintig afstand!

Raffles en Brand liepen zonder overhaasting verder, totdat zij een fraai plantsoen bereikten, dat zich over bijna de geheele lengte van de kade uitstrekt, en waar zich slechts zeer weinig menschen ophielden.

Daar hielden zij hun schreden in, tot Henderson zich bij hen had gevoegd, en aanstonds vroeg Raffles:

— Welnu?

— Ze is al aan boord, Mylord!

— Alleen?

— Ja, voor zoover ik kan nagaan.

— Maar mij dunkt — als wij eens aan boord van het schip gingen — zou de gelegenheid niet gunstig zijn, om tijdens den overtocht begon Brand.

— Neen, Brand, dat is te gevaarlijk! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Daarop zijn wij volstrekt niet ingericht. De overtocht duurt maar weinige uren, en je kunt er zeker van zijn, dat zij het halssnoer goed verstopt heeft! Ze laat het natuurlijk geen seconde alleen. Laten wij maar rustig wachten tot zij in Parijs is, daar zal alles gemakkelijker gaan, vlugger, en ook veiliger! Is de boot in orde, James?

— Klaar om uit te varen, Mylord!

— Heb je de auto gestald?

— Ik heb het reçu in mijn zak!

— Prachtig, dan zullen we aanstonds vertrekken. Ik zou het liefst vóór de Kanaalboot aankomen.

— Wij kunnen er wel minstens een half uur vroeger zijn, Mylord, de „Zeemeeuw” is sneller dan ooit!

— Laten wij ons dan inschepen! Hoe meer voorsprong hoe beter! Het duurt nog tien minuten voor het groote schip vertrekt!

De drie mannen verlieten het plantsoen, liepen haastig de kade af, en begaven zich naar een steiger die het eigendom was van de „Royal Yacht Club”. Hier lag menigmaal de „Zeemeeuw” het vlugge, zeewaardige motorjacht van Raffles voor anker. Natuurlijk was de eigenaar bij het clubbestuur onder een geheel anderen naam bekend!

Zij zouden juist de steiger opgaan, toen Brand Raffles bij den arm greep en snel knikte in de richting van een pijlsnel voorbijrijdende auto, waarin slechts een enkele man gezeten was.

— Dorian Millway! zeide hij zacht.

— Ben je er zeker van?

— Volkomen zeker! Hij scheen wel bijzonder veel haast te hebben! Kijk eens, hij laat zijn auto stoppen bij den grooten steiger, en praat nu met een chauffeur die komt toelopen!

Dan gaat hij dus met haar mede!

— En het is hoog tijd, want daar luidt de scheepsklok voor de derde maal! Over drie minuten gaan ze weg!

Raffles hield, half verborgen achter een reusachtige meerpaal Millway scherp in het oog. De chauffeur was de kade overgestoken, ijelde een garage binnen, en kwam terug, met een zwaarlijvig mannetje dat puffend en hijgend naar de plek liep waar Millway naast zijn auto stond. Hij draaide om het voertuig heen, opende de motorkast, sloot ze weer, nam achter het stuurwiel plaats joeg de auto een paar malen de kade op en neer, stapte weer uit, sprak met Millway, die ongeduldig stampvoette, en haalde tenslotte zijn portefeuille te voorschijn.

— Hij verkoopt zijn wagen! zeide Brand! zacht. Hij schijnt erg opgewonden te zijn!

— Ik dacht eigenlijk dat hij reeds in Parijs zat! zeide Raffles hoofdschuddend. Misschien is er iets gebeurd, dat zijn plannen gewijzigd heeft.

Laten wij nog even wachten — het doet er nu niet toe, of wij eenige minuten verliezen! Wij kunnen toch veel eerder dan het schip in Calais zijn!

Men was reeds bezig de loopplank in te halen, toen Millway eindelijk, zonder een enkel stukje bagage bij zich het schuine plankier opsnelde. Hij was nauwelijks aan boord, of de loopplank werd ingehaald.

Driemaal liet de boot een snel gefluit hooren. De zware trossen werden losgegooid, en de schroef begon het lichtgroene water langzaam te slaan.

Toen de boot zich losmaakte van de kade, kon Raffles door zijn kijker die hij aan een riem om den schouder droeg heel duidelijk Millway en barones Finchwood over de verschansing zien leunen, dicht naast elkander. Hun gezicht was bleek.

De boot had zich reeds geheel gekeerd, met den steven zeewaarts gewend, en stoomde nu langzaam tusschen de beide havenpieren door, toen er met razende vaart en op gevaar af, in de bocht om te slaan, een groote auto kwam aansuizen, die vlak voor den grooten aanlegsteiger met een ruk stilstond.

Er zaten drie mannen in, waarvan er een

in uniform was.

Raffles was te goed bekend met alle politie-autoriteiten in de groote Engelsche havensteden, om hen niet onmiddellijk te herkennen.

Het was de hoofdinspecteur van politie van Dover.

En de man die uitstapte, en een woedend gebaar maakte naar het vertrekkende schip kende hij sedert eenige dagen nog heel wat beter.

Het was Howard Nelson, de detective van Scotland Yard !

— Wat doet die hier fluisterde Brand, die hem eveneens herkend had.

— Hij moet iemand op die boot hebben, en die iemand heet blijkbaar Dorian Millway ! antwoordde Raffles lakoniek. Vlug ons ingescheept — want ik wil tot iederen prijs voorkomen, dat hij Sidony Finchwood aan boord van dat schip ook in handen krijgt !

◆

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op!

◆

HOOFDSTUK VII.

HET HALSSNOER BEREIKT ZIJN BESTEMMING.

Henderson had zich reeds aan boord van de „Zeemeeuw” begeven en haastig voegden Raffles en Brand zich bij hem.

Een oogenblik later draaide de krachtige motor en het sierlijke, ranke vaartuig sprong vooruit als een ros, dat de sporen krijgt.

Het was een prachtige dag, en de zee was spiegelglad.

In een oogwenk waren zij tusschen de havenhoofden uit, en in volle zee.

Henderson stond aan het stuurrad en hield het oog strak gevestigd op de groote Kanaalboot die fullspeed koers zette naar de Fransche havenplaats.

Raffles had zijn kijker weer aan het oog gebracht, en tuurde naar de kade.

Het voortreffelijke instrument liet hem al spoedig zien, dat er eenige mannen haastig langs de steigers renden, en tenslotte in een boot sprongen, grijs geverfd, en op den boeg van een groot, zwart nummer voorzien.

Raffles herkende het vaartuig dadelijk als een van de snelste booten waarover de Havenpolitie van Dover beschikt.

— Wat doen zij toch? vroeg Brand, die vol spanning naar de kust keek.

— Zij maken een politieboot zeilklaar! Het schijnt een ernstige zaak te zijn. En het gaat stellig niet om de diamanten, Brand. Het komt mij al heel onwaarschijnlijk voor, dat Nelson in dien korten tijd hetzelfde zou hebben ontdekt als ik!

— Zou die Millway misschien nog iets anders op zijn kerfstok hebben?

— Dat is heel waarschijnlijk! Een kerel van zijn slag zal wel andere misdaden ook bedreven hebben. En uit wraak zou hij

misschien wel eens de vrouw kunnen verraden met wie hij zich alleen door banden van hebzucht verbonden acht!

— In dat geval zouden wij de juweelen wel eens kwijt kunnen zijn!

— Daarom ben ik ook vast van plan, niet toe te laten, dat hij het paar aan boord van de Kanaalboot arresteert, hernam Raffles met vaste stem.

— Maar zou dat zijn plan wel zijn? Die booten van den Kanaaldienst zijn zeer snel! Zou de politieboot het schip kunnen inhalen?

— Waarom niet, als wij het wel kunnen? Maar — hij zal het moeten doen binnen de driemijlsgrens! In ieder geval niet in de Fransche wateren!

— Maar het is een Engelsch schip, Edward!

— Dat doet er niet toe! Zoodra het zich binnen de Fransche grenzen bevindt, is het onderworpen aan de Fransche wetten! En dan is er ook een speciale vergunning noodig, om iemand aan boord van het schip te arresteeren! Herinner je maar eens de arrestatie van den vrouwenmoordenaar Crippen. Hij wist vermomd aan boord van een schip te komen, dat naar een Amerikaansche haven voer. In een snelvarende motorboot zette een man van Scotland Yard hem na, en juist even voor het territoriale gebied van de Vereenigde Staten wist hij de Mailboot in te halen, en kon toen zijn man arresteeren. Een kwartier later zou het niet meer gegaan zijn! Want toen zou dat Engelsche schip tot nader order Amerikaansch grondgebied zijn geworden! Maar intusschen loopen wij ook groot gevaar, Edward!

— Wat bedoel je daarmee?

— Wel, Nelson zal zich afvragen, wat die snelle boot in de nabijheid van het schip wel te beteekenen kan hebben, en hij zal informaties vragen — misschien wel met behulp van een paar granaten!

— Zoo erg is het gelukkig niet, Brand! zeide Raffles lachend. Die boot daarginds heeft alleen maar een mitrailleur aan boord!

— Alleen maar? Mij dunkt dat die het ons nog lastig genoeg kan maken!

Raffles gaf geen antwoord. Er was een diepe rimpel op zijn voorhoofd. Hij tuurde onafgebroken naar de grijs geschilderde politieboot, die het volgende oogenblik zeker van wal zou steken.

Binnen vijf minuten zou de achtervolging een aanvang hebben genomen, en Raffles wist maar al te goed dat die snelle politieboot binnen tien minuten de Kanaalboot zou hebben ingehaald. Een paar politiebeamten zouden aan boord klimmen, en Millway zou worden uitgenoodigd, hen te vergezellen. Daarbij kwam dat het zeer wel mogelijk was dat de politie reeds verdenkingen koesterde tegen de vrouw ook! Zij zou hem dan moeten vergezellen.

En al was dat niet zoo — Millway zou alleen uit wraakzucht de barones verraden, dat leed geen twijfel.

Eensklaps wendde Raffles zich tot Brand, en vroeg kortaf:

— Er zijn immers geweren aan boord?

— Welzeker, twee uitstekende karabijnen, antwoordde Brand verbaasd. Je bent toch niet van plan op die politieboot te gaan schieten?

— Dat ben ik integendeel wel degelijk! Dat wil zeggen, — ik zal het niet persoonlijk doen, maar jou daarvoor uitnoodigen, want je bent onze beste schutter!

Brand deed een stap achteruit, en stamelde:

— Maar Edward — op weerlooze lieden, die ons persoonlijk niets gedaan hebben!

Raffles haalde de schouders op, en zeide barsch:

— Die lieden kunnen terugschieten! En geen agent zou aarzelen, mij een kogel door het lichaam te jagen, bij de minste poging om te ontkomen! Maar stel je gerust — ik denk er geen oogenblik aan, je uit te noodigen de heeren daar aan boord overhoop te schieten! Maar wel zal ik een beroep moeten doen op je

scherpschutterstalent! Je ziet dat zij draadlooze aan boord hebben! Zij werken met een antenne. Ik wilde dat je die om te beginnen onschadelijk maakt! Anders zullen zij aanstonds, tenminste wanneer zij voorzien zijn van een bevel tot arrestatie, naar den kapitein van de Kanaalboot seinen, dat hij vaart moet minderen.

— Ik zie er wel kans toe — maar daarvoor zal ik tamelijk dicht bij moeten komen!

— Daartoe zal ik je de gelegenheid geven!

— Maar het schip zal dan zonder radio blijven doorgaan, en het wild toch inhalen!

— Natuurlijk — maar ik hoop ze voor te zijn!

Raffles boog zich voorover, en tuurde nog eens door zijn kijker naar de Kanaalboot, die langzamerhand kleiner werd.

Toen riep hij een bevel tot Henderson, die dadelijk naar de kleine machinekamer ging, waar de krachtige dieselmotor stond. Hij zelf echter nam het stuurrad ter hand.

Onmiddellijk beschreef de boot een grooten boog, zoo snel, dat het kielzog bijna een gesloten cirkel van wit schuim vormde.

Brand ging haastig naar de kajuit, opende daar de gewerkist, nam er een van zijn beste karabijnen uit, laadde het wapen zorgvuldig, en begaf zich toen weder aan het dek.

De politieboot had zoeven haar ankerplaats verlaten, en stoomde met steeds grootere vaart tusschen de havenpielen uit.

Zelfs met het bloote oog kon men nu duidelijk drie of vier mannen aan het dek onderscheiden. Op de voorplecht en op het achterschip verhieven zich de beide masten, waartusschen de ontvanger van de radio was uitgespannen.

Op een wenk van Raffles knielde Brand achter de kajuit neer, en bracht het geweer in den aanslag. Op dat oogenblik bedroeg de afstand tusschen de beide schepen zeker nog 200 Meter.

— Een beetje dichter bij! verzocht Brand. Ik schiet vrij goed, maar om op 200 Meter een stok van een duim dik door te schieten is wel wat veel verlangd.

— Nog wat geduld! Zij moeten eerst de pielen verlaten hebben!

Er verliepen nog enkele minuten, de afstand was verminderd, en men scheen zich daar aan boord van de politieboot gereed te maken om te gaan seinen.

— Opgepast! riep Raffles. Henderson, zet de machines af.

De boot gleed door op haar eigen vaart. Brand mikte met de grootste zorgvuldigheid. Er klonk een droge, scherpe tik, en met vrij wat gekraak van splinterend hout kwam een van de antennes naar beneden.

— Prachtig geschoten, mijn waarde! riep Raffles met schitterende oogen. Zij zullen wel 10 minuten noodig hebben, om de schade te herstellen!

— Is dat voldoende voor je plan?

— Eerlijk gezegd....

— Dan ook de andere maar, viel Brand hem rustig in de rede.

En weer klonk een geluid als van een zweefslag, en de tweede mast maakte een soort van potsierlijke buiging, en viel toen over boord van de politieboot.

Daar ontstond dadelijk eenige verwarring, waarvan Raffles onmiddellijk gebruik maakte, zich buiten het bereik te stellen van eventueele geweerkogels.

— Nu hebben we zeker wel 20 minuten en dat is juist voldoende! riep Raffles vrolijk uit. Laat haar loopen wat zij kan, James! Brand, leg dat geweer nu maar weg, en laat het zendstoestel dat wapen vervangen!

— Wat moet ik seinen, vroeg Brand verwonderd?

— Je moet seinen: „Politie! Vaart minderen! Wees zoo goed en houdt ongemerkt een oogje op een vrouw en een man, die bij U aan boord zijn! De man is op het allerlaatste nippertje op het dek gesprongen, toen de plank al werd ingehaald. De vrouw is van middelbare leeftijd, lang en zeer mager. Laat een paar mannen hun gangen volgen, vooral tegen het tijdstip dat wij aan boord kunnen zijn!”

Brand had de boodschap snel op een bloknoot neergeschreven, en zijn gelaat was rood van opwinding, toen hij in de kleine hut verdween, waarin volledige radio was opgesteld, waarmede me niet alleen berichten kon opvangen, maar ook verzenden.

Intusschen kliefde de „Zeemeeuw” met groote snelheid de nauwelijks merkbare golven, terwijl de menschen van de politieboot nog altijd niet goed schenen te weten, wat er eigenlijk gebeurd was. Maar nu moesten zij toch inzien, dat die zeer snelle motorboot, die daar zee koos, wel eens iets te maken kon

hebben met de vernielde radioinrichting.

Tenminste, er kraakten een paar doffe knallen over het stille water, en paar kogels floten tamelijk dreigend over het schip heen. Maar twee minuten later was de afstand reeds zoo groot geworden, dat de schutters op de politieboot zoo verstandig waren, een einde te maken aan dit nutteloos verspillen van kruit.

En terwijl het grijze scheepje steeds kleiner werd, nam de omvang van de Kanaalboot snel in grootte toe. Het was duidelijk dat de kapitein de boodschap ontvangen had, en daarnaar had gehandeld.

Ieder seconde won de „Zeemeeuw” aanzienlijk terrein, en er waren nog geen tien minuten verlopen of de fraaie motorboot voer op dezelfde hoogte van het slechts langzaam, met halve kracht opstoomende schip.

Bijna alle passagiers hingen over de verschansing en keken nieuwsgierig naar de ranke motorboot.

De valreep was reeds neergelaten, Brand had de bootshaak ter hand genomen, en het volgende oogenblik klom Raffles met de vlugheid van een kat naar het dek, en werd daar door den kapitein ontvangen. Hij was blijkbaar zeer opgewonden, en zeide:

— Ik ben blij dat U er bent! Ik bevind mij in een zeer onaangename positie. Den kerel dien gij op het oog hebt, heeft zeker iets gemerkt, en zich in zijn hut verschanst! Hij is gewapend, en hij dreigt, iedereen overhoop te zullen schieten, die de deur durft te openen.

— En de vrouw?

— Die heeft hij met geweld mee naar binnen genomen! Zij wilde niet! Van het oogenblik af dat hij aan boord kwam, hebben zij ruzie staan maken! Ik kreeg den indruk, dat hij haar dreigde!

— Nu, dat zal hij lang genoeg gedaan hebben! zeide Raffles droogjes. Waar is die hut?

— U is toch niet van plan, daar alleen heen te gaan?

— Dat ben ik wel degelijk!

— Maar hij zal U overhoop schieten!

— Dan zal ik zoo vrij zijn, om terug te schieten! zeide Raffles bedaard.

— Een oogenblikje, heeft U een bevel tot arrestatie. Mag ik Uw aanstelling zien?

Zwijgend nam Raffles een papier uit zijn portefeuille, ontvouwde het, en toonde het

aan den kapitein, die het vluchtig doorlas en terug gaf. Hij had het ook grondig kunnen bestudeeren, en zou dan nog niets bijzonders ontdekt hebben, want het stuk was niet nagemaakt, maar volkomen echt — Raffles bezat nog heel wat van diezelfde soort documenten!

— Ik zal U er heen brengen, en het U aanwijzen! Maar als het te vermijden is, — geen Wild West aan boord van mijn schip! Wij houden niet van die films!

— Ik zal trachten, de zaak snel en onbloedig af te doen! zeide Raffles.

De kapitein bracht hem naar een gedeelte van het bovendeck, dat geheel uitgestorven scheen. Hij wees op een rij dekhutten, en zei zacht:

— Het is hut No. 13!

— Nu, dat tref ik! zeide Raffles opgewekt. Dat voorspelt niet veel goeds voor den bewoner!

— Maar denk erom — hij staat vlak achter de deur, en daarnaast is een groote patrijspoort, zooals gij ziet!

Raffles had de situatie reeds opgenomen, met een enkelen blik. Het was een dubbele rij hutten, met een gemeenschappelijken achterwand, en de deuren kwamen respectievelijk aan stuur- en bakboord uit op een wandeldek. Tusschen de deuren en de reeling was een ruimte van meer dan twee meter.

— Heeft hij al eens geschoten? vroeg Raffles zacht?

— Een keer!

— Dan heeft hij nog dus vijf kogels op zijn revolver! Nu, laat mij maar eens begaan!

Raffles trok zich terzijde van de huttenrij terug, en wipte vlug op de platte daken. Hij bemerkte aanstonds dat het schip oud was, en dat de dunne bedekking van planken hier en daar uiteen week. Hij schoof zich voorzichtig voort tot aan het No. 11 en tot zijn blijdschap bemerkte hij een paar reten in het dak van de hut daarnaast. Hij bracht zijn oog boven een van die openingen, en zag Millway voor het kijkraam staan, krijtwit, half dol van woede, en met een browning in de vuist.

Raffles haalde zijn eigen wapen te voorschijn, zocht de grootste opening op die hij vinden kon, mikte met groote zorgvuldigheid, en vuurde.

Daar binnen klonk een schreeuw. De kogel had het wapen in de hand van den schavuit

verbrijzeld, en twee vingers van die hand stuk geschoten.

Vlug stak Raffles zijn vingers in de spleet en rukte de dunne planken los.

Op hetzelfde oogenblik dat hij in de hut sprong rukte Millway de deur open, en zag zich aan alle kanten den pas afgesloten door passagiers en matrozen.

Toen ijelde hij, brullend van woede, naar de reeling, en schreeuwde:

— Dan zal ook niemand ze hebben!

— Mijn collier! Mijn collier! klonk plotseeling een stem. Zij kwam van de kant van het lage bed, in een hoek van de hut, waarop mevrouw de barones lag uitgestrekt, groen van woede en schrik. Hij gaat er met mijn juweelen vandoor, de ellendeling!

In andere omstandigheden zou men zeker om deze vreemde uitdrukking gelachen hebben, maar de kans om er vandoor te gaan was voor de vluchteling al bijzonder gering.

Er was maar een aftochtsweg, en dien koos Millway dan ook. Met een vreeselijke vloek slingerde hij zich over de reeling.

Maar Raffles had hem niet uit het oog verloren. Hij stapte bedaard op de breede, houten leuning, en sierlijk als een visch, dook hij onvervaard op hetzelfde oogenblik den dief achterna, en kwam op geen Meter afstand naast hem in het water terecht. Hij was echter veel eerder weer boven, wachtte kalm af tot de andere eveneens zou verschijnen, greep hem toen beet, en verdreef met een goed gericht kaakslag iedere lust bij Millway, om zich nog verder te verzetten. Hij zwom snel met hem naar de „Zeemeeuw”, waar Brand in groote spanning het geheele voorval had gadeslagen, en Henderson trok den drenkeling aan boord, zooals een zeehond het zou doen met een spierinkje.

Raffles doorzocht zijn kleeren, en had het volgende oogenblik het kostbare juweel in handen.

— Klaar! zeide hij kalm! En nu vlug voortgemaakt! Daar komt de politieboot aan! Wij zullen de Kanaalboot zolang mogelijk tusschen ons en dat lastige scheepje plaatsen!

— En wat moeten wij met dit menschvot doen? vroeg Brand, op Millway wijzend.

— Bind hem aan de valreep! Vlug een touw!

In een paar seconden was Millway, die langzamerhand bijkwam, op de derde trede van

de valreep van de Kanaalboot geplaatst, en daar met een dik touw stevig vastgebonden!

En toen de kapitein van de Kanaalboot langzamerhand de waarheid in zijn verward brein voelde opdagen — toen was er van de „Zeemeeuw” en nog veel minder van het kostbare juweel der weeklagende barones nog iets te bespeuren!

Wat Millway betreft — men zocht hem

wegens een zeer ernstig geval van oplichting, en hij hoorde twee weken later drie jaar gevangenisstraf tegen zich eischen.

Wat de barones aangaat — die ontving twee dagen later van geheimzinnige zijde een cheque ten bedrage van 5000 pond Sterling, met den welgemeenden raad van „Een onbekende” erbij, met dat bedrag een nieuw en een nuttiger leven te beginnen.

De volgende aflevering bevat:

De redding van Goudhaar

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885